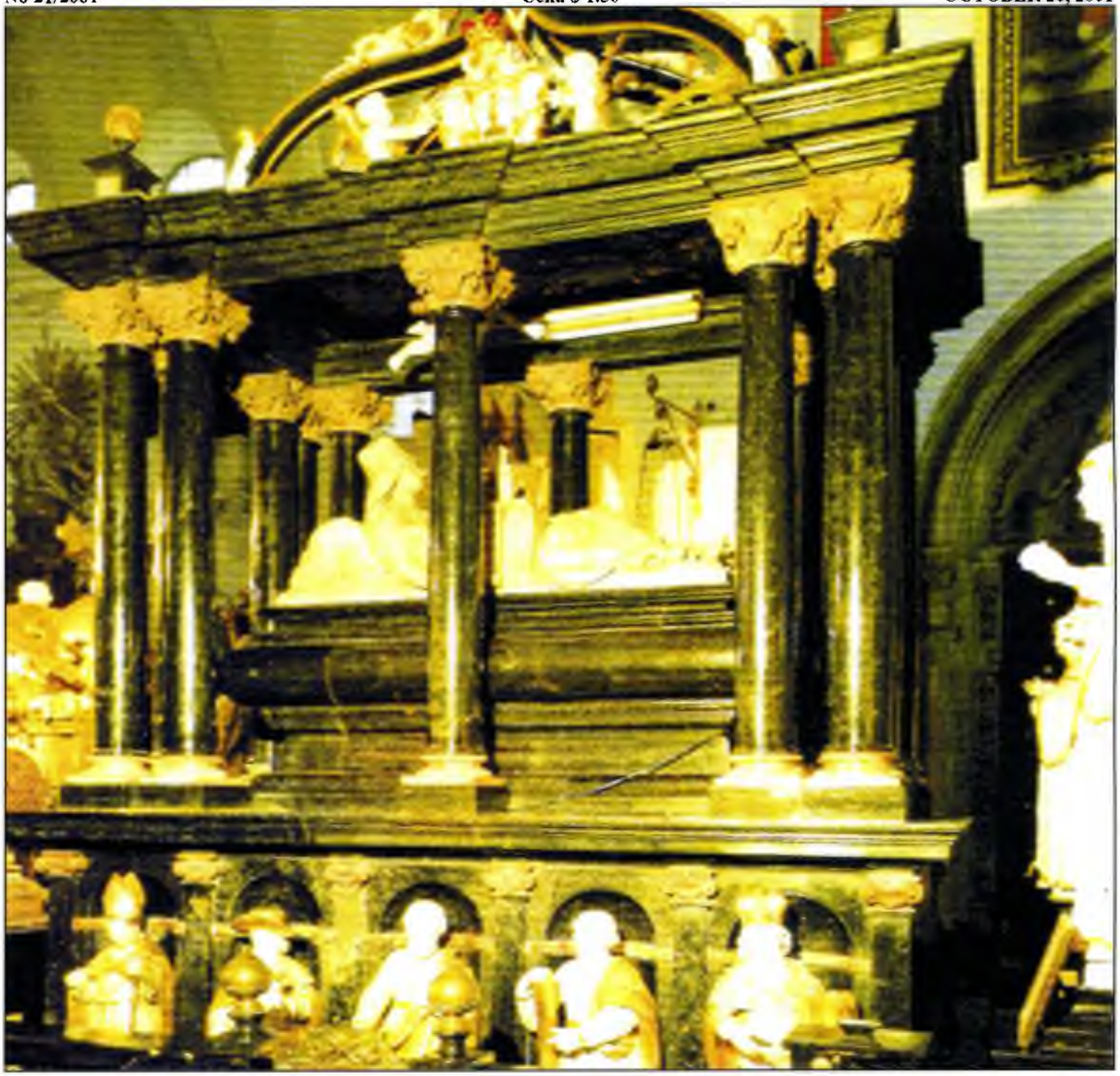
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

ČTRNÁCTIDENÍK ČESKÉ KATOLICKÉ MISIE V CHICAGU

No 21/2001 Cena $ 1.50 OCTOBER 20, 2001

Svatá Hedvika Slezská

patronka Ostravsko – opavské diecéze

Svatá Hedvika Slezská, také známá jako Jadwiga se narodila r.1174 na bavorském zámku Andechs, ležícím na pohádkově krásném Ammérském jezeře. Jako malé dítě byla dána na výchovu benediktinkám do nedalekého kláštera Kitzingen v údolí mohanském. Když jí bylo dvanáct let, byla svým otcem hrabětem Bertholdem IV. z Andechsu z mocensko - politických zájmů provdána za Jindřicha I., nazývaného Bradatý, syna Boleslava I., který pocházel z polského královského rodu Piastovců.

Manželství bylo opravdu šťastné. Už ve svých třinácti letech Hedvika porodila první dítě a pak k němu přibylo ještě šest dalších. Po porodu sedmého dítěte Hedvika prosila svého manžela, aby nadále mohli spolu žít ve zdrženlivosti. Jinřich poznal hlubokou touhu své milované ženy po dokonalém duchovním životě a respektoval její přání. Až do Jindřichovy smrti v roce 1238 žili manželé spolu ve štěstí a harmonii.

Hedvika se po celý život věnovala blahu svého lidu a prohloubení křesťanské víry v obyvatelstvu. Dovedla mírnit spory mezi znepřátelenými knížaty. Vedle četných nemocnic a ošetřovacích ústavů založila také slavný klášter cisterciaček v Třebnici na sever od Vratislavi. Byl to první ženský konvent ve Slezsku a pro nás je tento klášter zvláště významný tím, že se tam se svatou Hedvikou setkaly a byly jí vychovávány dvě dcery Přemysla Otakara I. (1192-1230) a jeho druhé manželky Konstancie Uherské. První z nich Anna se pak provdala za nejstaršího syna Hedviky Jindřicha II. Pobožného, knížete slezského, velkopolského a krakovského. Druhou byla svatá Anežka Přemyslovna, na kterou měla sv. Hedvika neobyčejně blahodárný vliv.

Hedvika Slezská musela vytrpět mnoho útrap. Její rodný zámek byl zničen a sestra Gertruda byla r. 1213 zavražděna, neboť jako manželka maďarského krále Ondřeje II. (1205-1235) byla podezřívána, že nadržuje Němcům. Dcera Gertrudina (neteř sv. Hedviky) svatá Alžběta Uherská (1207-1231) byla po smrti svého manžela Ludvíka, knížete Durynského, vyhnána z hradu Wartburgu a zbavena svých tří dětí, neboť příbuzní jejího zemřelého manžela se obávali, že rozdá celý majetek chudině. Svaté Alžbětě Uherské je zasvěcena košická katedrála, neboť za její rodné místo se pokládá Bratislava anebo Šárišský Potok východně od Košic.

Jen tři roky po smrti manžela sv. Hedviky padl v bitvě u Lehnice roku 1241 její nejstraší syn Jindřich II. Pobožný. Snažil se zastavit příval mongolských tatarů. Ti pak táhli na Moravu, kde byli zastaveni u svatého Hostýna zázračnou pomocí vítězné ochránkyně Moravy – Panny Marie Svatohostýnské. Po synově smrti se Hedvika uchýlila do třebnického kláštera, kde 15.října 1243 ve svých 70 letech zemřela a je zde také pochována. Papež Klement IV. Hedviku svatořečil již roku 1267, tedy necelých 44 roků po její smrti.

O Slezsku by se dalo právem říci, že během své historie bylo tenisovým míčkem na zájmových raketách sousedních států. Ve 14.století je Jan Lucemburský konečně přivtělil k zemím koruny české, ale Marie Terezie (prý při té vzpomínce plakávala) mírem Vratislavským (1740-42) je ztratila a dostali je Prusové. Nám zůstalo jen těšínsko a část knížectví opavského a krnovského. A tak po druhé světové válce 1945, když pruská část byla přivtělena k Polsku a moravská se nalézala v Sudetech, byli vyhnáni ze Slezska občané, jejichž mateřskou řečí byla němčina a ti se většinou vysídlili se 30 kilogramy majetku, jež jim bylo dovoleno vzít, do rodné země sv.Hedviky, do Bavorska a tam se shromažďovali v klášterním kostele v Andechsu, aby tam uctili památku své svaté ochránkyně svaté Hedviky Slezské z Andechtu, z níž několik ostatků je uchováváno i zde na „svaté hoře" na Ammerském jezeře.

Svatá Hedvika Slezská je někdy zaměňována za Hedviku Polskou, která žila o dvě stě roků později, a byla dcerou uherského krále Ludvíka z Anjou a v mladém věku byla provdána za litevského knížete Jagiella. Zasloužila se o pokřesťanění Litvy, kde se přičinila o založení biskupství ve Vilně. Zemřela ve věku 25 let v Krakově, kde je také v katedrále sv.Václava na královském Wawelu pohřbena.

Svatá Hedvika Slezská je zobrazována jako kněžna, ale také jako cisterciácká řeholnice. Často drží v ruce model kostela v Třebnici, někdy se modlí před křížem a dává almužnu. Dále mívá Hedvika na zobrazeních u sebe mariánskou sochu, někdy mariánský obraz. V ruce často nese své boty, protože podle tradice chodila vždy bosá.

Svatá Hedvika je patronkou nově zřízené Ostravsko - opavské diecéze a také patronkou Slezska, Polska, Berlína, Vratislavi, Třebnice a Krakova a patronkou vyhnanců z vlasti a snoubenců.

Na 5.mezinárodním kongresu „Renovabis" v září letošního roku prohlásil Joachim kardinál Meisner, arcibiskup z Kolína nad Rýnem: „Evropa se srůstá, ale jak? Jak bude znít odpověď na tuto otázku? Všichni evropští stratégové ve svých plánech a ve svém myšlení se orientují zcela na ekonomiku, politiku, vojenství a jednotlivá teritoria, ale že existuje při všech těchto problémech a záležitostech nad evropskou zemí také evropské nebe, na to se zcela zapomíná. V modlitbě Otče náš nám Pán dává návod k jednání, abychom se vyrovnali se všemi pozemskými záležitostmi, když nám říká: Jako v nebi tak i na zemi. Nikoli země je normou pro nebe, ale nebe je normou pro zemi."

A z toho lze vyvodit, že dokonalými evropskými vzory, na kterých stojí dějiny Evropy jsou právě svatí jako je svatá Hedvika Slezská, která dovedla sblížit tři národnosti a její životní počínání by mělo evropským stratégům připomenout slova 127. žalmu: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají ti, kdo jej stavějí!"

Svátek svaté Hedviky Slezské se slaví 16.října.

Karel Chrobák

Foto na titulní straně:
Náhrobek svaté Hedviky
v klášteře ve Slezské Třebnici u Vratislavi

TEROR A VÍRA

Interview s Chiarou Lubichovou, zakladatelkou hnutí Focolare, po událostech v USA. Otázky kladl Sergio Cetofanti v Mollens 17.září 2001.

Chiara Lubichová

Velká tragédie a absurdita, jež nás všechny přesahuje, vede k hledání smyslu těchto událostí. Jakou odpověď můžeme dát na tak velký strach a úzkost?

„Když jsem viděla, jak se ty věže hroutí, nemohla jsem tomu uvěřit. Tváří v tvář nesmírné tragedii a šoku z toho, jak snadno je zranitelná supervelmoc a jak se bortí před očima mnohé jistoty, tváří v tvář strachu z vypuknutí války s nepředvídatelnými důsledky, se mi zdálo, jako bych znovu prožívala bombardování v Tridentu za druhé světové války. Všechno se hroutilo a vynořila se naléhavá otázka, zda existuje něco, co by nemohla zničit žádná bomba. Odpověď zněla: ano, existuje. Je to Bůh. Bůh, kterého jsme poznávali jako Lásku. Byl to jasný objev, který nám dával jistotu, že Bůh nemůže nás lidi opustit, On nestojí stranou dějin a dokonce dokáže dovést k dobrému vše, co se děje. Překvapivě jsem se toho mohla takřka dotknout vlastníma rukama.

Položila jsem si otázku: nechce Bůh právě nyní, na začátku XXI. století, zopakovat tuto velkou lekci a pomoci nám, abychom ho ve svém životě znovu postavili na první místo, a tím nás přimět, aby vše ostatní následovalo až po něm? V tom vidím naději a budoucnost. To, co se všem může jevit jako krok zpět, má proto pro mě jiný význam. Zjistila jsem, že stejný pohled se objevuje i v duši Američanů, jak mi odtud dávají vědět."

Jaká jsou konkrétní znamení tohoto pohledu?

„Existují zcela konkrétní znamení! Dověděla jsem se například, že jeden patnáctiletý chlapec řekl: ‚Velice mě zasáhlo zlo, které způsobil takovýto čin; ale podívej, jaké dobro to vyvolalo. Nikdy předtím jsme tu neviděli takovou soutěž v solidaritě.' Připisuji to skutečnosti, že tragické události přiblížily lidi více k Bohu. Z New Yorku mi dále píší - a to je patrné i z televize - že se město úplně změnilo. Bariéry lhostejnosti se vytrácejí v záplavě konkrétní pomoci, útěchy a připravenosti něco udělat, aby se zmírnila bolest druhých. Je dojemné - říkají - sledovat celý národ, který se v utrpení obrací k Bohu ve spontánní modlitbě - od parlamentu po náměstí - a ukazuje tak své skutečné kořeny víry. Domníváme se, že to je také znamení specifického povolání této velké země. Ve Spojených státech jsem byla několikrát; mají zvláštní povolání k jednotě. Je to natolik mnohonáboženská, multietnická a multikulturní země, že se zdá být jako stvořená k tomu, aby se ukázala světu jako vzor jednoty."

Ale nelze popřít, že narůstají protiislámské nálady; ve Spojených státech došlo i k atentátu tohoto druhu. Jak by bylo možné zabránit rozdělení a náladám, které jsou obrácené proti muslimskému světu?

„Už delší dobu budujeme s muslimy v našem Hnutí - a nejen v něm - hlubokou jednotu v Bohu; právě ve Spojených státech jsme ve spojení s velmi rozšířeným afroamerickým muslimským hnutím. Dozvěděla jsem se, jak velmi jim v této chvíli pomáhá skutečnost, že jsou spojeni s námi křesťany v úsilí o šíření všeobecného bratrství ve světě. Všichni bychom se měli považovat za Boží děti, křesťané i muslimové. Všichni jsme Boží děti. Proto si tak počínejme my křesťané. To je cesta."

Znáte dobře islám. Hlásí se k vašemu hnutí, jak jste uvedla, i muslimové?

„Samozřejmě! Je jich mnoho: v Alžíru, v Americe, v Palestině. I v mnoha zemích v Africe i v Asii, kde muslimové žijí."

Odkud se bere podle vás tolik nenávisti ze strany některých muslimských fundamentalistů? Co je možné dělat?

„Podle mne tady zasáhlo Zlo s velkým Z. Cítím v hloubi duše jednu věc, která je možná trochu originální. Nyní se na politické úrovni mobilizují všechny síly, probíhají jednání mezi hlavami států a tak dále. Je však zapotřebí, aby se ve prospěch dobra zmobilizoval a sjednotil i náboženský svět. A už se to děje. Papež například minulou neděli hovořil tak důrazně - všechny noviny to uvedly - že je potřebné, aby se Amerika nenechala vyprovokovat k nenávisti. Neustále opakuje své výzvy za mír. Co všechno už dělá například Světová konference náboženství za mír. Před několika dny se v Barceloně sešlo asi sto představitelů různých náboženství a církví na setkání, které uspořádala Komunita Sant'Egidio. V poselství hovoří o svém nasazení pro mír. Naše hnutí má také svůj spíše politický výraz. Nazývá se Hnutí jednoty a přináší myšlenku bratrství, která se na mnohých místech ve světě stává poslem míru v městských úřadech a v parlamentech. Ale to je málo. Bylo by zapotřebí, aby vše bylo ještě intenzivnější a univerzálnější. Nemůžeme nechat všechno pouze na světě politiky. Modleme se, aby nedocházelo k jedné tragédii za druhou proto, že si nezvolíme správnou cestu moudrosti a smyslu pro dobro. V souvislosti s tím mě napadla jedna myšlenka – kdybychom my křesťané uskutečňovali s obnoveným elánem novou evangelizaci tak, jak nás k tomu vybízí papež, bylo by to řešení, protože se tak přináší bratrství a duch společenství nejenom mezi katolíky, ale díky dialogu i mezi všechny ostatní ve světě. Zkrátka cestu je možné najít."

Co by mohlo křesťanství tímto dialogem nabídnout islámu?

„Bratrství, bratrství. Právě bratrství je Boží plán s lidstvem. Bratrství rovněž usměrňuje pomýlenou politiku, což tak trochu prožíváme i my zde na Západě. Bratrství je možné žít i s lidmi jiného vyznání a přesvědčení, protože lásku k bratru má v genech každý člověk stvořený k obrazu a podobě Boží."

A přesto v této chvíli žijeme v ovzduší války...

„To ano, bohužel! Doufali jsme, že ne, ale zdá se mi, že situace je vážná."

Co může dělat obyčejný člověk?

„Existují již konkrétní iniciativy. Dověděla jsem se, že jedno italské město chce přijmout do rodin děti, které v New Yorku a Washingtonu osiřely. V jedné z našich stálých mariapoli blízko New Yorku přijímáme lidi, kteří potřebují pomoc. Přímo na místě neštěstí naši pomáhají komukoli, koho potkají, a jakýmkoli způsobem. Láska je vynalézavá. Je třeba začít něco dělat."

Vy tedy i v této tragédii vidíte svět směřující k jednotě?

„Směřující k dobru, k jednotě. Přesně tak. Podívejte se, my, kdo jsme zde, i naši z Hnutí ve Spojených státech si říkáme totéž. Naším ideálem je lepší svět, sjednocený svět. A tak si říkáme, že - paradoxně - tady se otevírají dveře, abychom k jednotě došli dříve."

Liturgická čtení

30.neděle v mezidobí - 28.října 2001

1.čtení - Sir 35, 15b-17. 20-22a

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost.

Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde.

Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2.čtení - 2 Tim 4, 6-8.16-18

Čtení z druhého listu
svatého apoštola Pavla Timotejovi.
Milovaný!

Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Ted mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod.

Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy.

Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium - Lk 18, 9-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník.

Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhle ten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď milostiv mně hříšnému.'

Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen."

Myšlenky ke čtením

1. čtení

Ujištění, že se Bůh zastane ponížených a urážených, utlačovaných a bezbranných, se opakuje ve Starém zákoně vícekrát (např. Dt 10, 17-18, Ex 22, 21-22), je to tvrzení, které je v textech Písma trvale přítomné. Na konkrétní příklady těchto zastání už ovšem Písmo tak bohaté není. Přesto je tu jeden případ: vzkříšení Ježíše, kterým vůdci Izraele opovrhli a on zemřel téměř zcela opuštěn. Naše čtení, vybrané jako doplňující text k evangeliu o farizeovi a celníkovi, v sobě nese dvě základní výpovědi: - Bůh je nestranný, nesoudí jako lidé, nepotřebuje si lidi „předcházet", a proto vyslyší prosbu těch, kteří se ve světě práva nedovolají, nepohrdne jimi. - Bohu je milý ten, kdo mu slouží v upřímnosti srdce a ve spravedlnosti. Nezáleží na tom, jak velká oběť či chvála je Bohu podána, záleží na tom, jaký je ten, kdo ji přináší.

2. čtení

Poslední část listu, z níž je dnešní perikopa, je řeč na rozloučenou. Pavel si je vědom toho, že jeho proces pro něho skončí smrtí. Loučí se tedy se svým žákem. Závěr svého věznění prožívá na jedné straně v lidské osamělosti, na druhé straně ve vědomí, že naplnil své poslání a že ho Pán sám zachrání pro nebeské království. Ačkoliv Pavel nemá před sebou nijaké nadějné lidské vyhlídky, není v jeho slovech ani stopa jakéhokoliv siláctví, výčitek nebo pocitu zmařené práce či života.

Evangelium

Text snad až příliš známý. Vede snadno ke schématu: farizej zlý, celník hodný, budu-li se dělat malým, jsem na tom dobře a mohu soudit farizeje.

Toto podobenství muselo připadnout jeho prvním posluchačům jako zcela překvapivé až nepochopitelné. Talmud uvádí z l. stol. po Kr. zcela podobnou modlitbu, jakou se modlí farizeus v podobenství. Je to tedy text vzatý ze života. Farizej děkuje a děkuje skutečně za Boží vedení. Ví, že za to, že je jiný, že je lepší, děkuje „svému Bohu", který „mu dal svůj podíl" mezi těmi, kteří brali vážně své náboženské povinnosti. Nechtěl by v žádném případě měnit s někým jiným, i když se jinému zrovna vede lépe. Vždyť jeho cesta, i když je s ní spojeno tolik námahy, má zaslíbení „života budoucího věku". Nemá tedy mnoho důvodů k díkům? Všimněme si také, že jeho modlitba neobsahuje také žádné prosby, jedině díky. Co je tedy na ní napadnutelné?

Ale i celníka musíme vidět očima tehdejší doby. „Neodvážil se ani oči k nebi pozvednout," tedy, doplňujeme, nezvedal ani ruce při modlitbě, jak vypadalo tehdejší obvyklé modlitební gesto. Svěsil tedy zřejmě hlavu a ruce složil na prsou. A to, co následuje, už není žádným obvyklým modlitebním gestem tehdejší doby. Je to spíš projev beznaděje: muž se bije do srdce, zapomíná zřejmě úplně, kde je. Bolest se ho zcela zmocňuje, protože Bůh je tak daleko. Situace jeho a jeho rodiny je totiž prakticky beznadějná. Protože k jeho pokání náleží nejen opuštění hříšného života, tedy v tomto případě opuštění jeho povolání, ale též náhrada škody, což znamenalo navrácení neoprávněně získaného jmění, zvětšeného ještě o jednu pětinu. Jak ale má najít ty, které ošidil? Nejen jeho postavení, ale i jeho prosba o smilování je beznadějná. A na to závěr podobenství: „celník se vrátil do svého domu ospravedlněn, ne však farizeus"! K němu se obrátil Bůh svou laskavou tváří, k onomu ale ne. To je závěr, na který by nikdo z nich nepřišel. Jaké nespravedlnosti se tedy dopustil farizej? A co udělal celník, aby svou vinu opět napravil? Ježíš na tuto otázku přímo neodpovídá. Říká vlastně jen prostě: takto soudí Bůh. Nepřímo je však přece jen uveden jeden poukaz na to, proč Bůh jedná takto zdánlivě nespravedlivě. Modlitba celníkova je vlastně citátem: celník se modlí počáteční slova žalmu 50/51 - přidává k nim jen „neboť jsem hříšný". V citovaném žalmu ale čteme: „zkroušený duch, to je oběť Bohu, srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš!" (v. 19). Takový je Bůh, říká Ježíš, takový, jak říká žalm 50. Říká své ano k beznadějně zničenému hříšníkovi a své ne k tomu, kdo se cítí být sám před sebou spravedlivým. Je to Bůh zoufalých a jeho milosrdenství vůči těm, jejichž srdce je rozbito, je neohraničené. Takový je Bůh. A tak jedná teď skrze mne, svého zástupce - říká Ježíš. *Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný*

Myšlenky ke čtením

1. čtení

Navzdory všem lidským zdeformovaným představám o Bohu, které v něm chtějí vidět nepřítele svých aspirací, někoho, kdo jim ztěžuje cestu k plnému životu, svědčí Písmo o Bohu jako o tom, kdo miluje život, lidský život, a kdo má slabost i pro hříšníka, pro člověka ubohého dokonce především. Bůh, který je plný moci, skutečný vládce, si to „může dovolit". Boží moc není důvodem k přehlížení lidí, hříšníků, je pro Boha důvodem ke slitovné lásce. Bohu se nic nevymyká z rukou, ani hříšník. Nic a nikdo tu není zbytečně. Je zřejmě naším úkolem, získat si takovýto pohled na život, na dění kolem sebe. Je třeba k tomu mít zkušenost s mocí Boží. Získáváme ji například každým odpuštěním. Pokud v něčem tápeme, máme naději, že nás bude „ponenáhlu trestat" (jsme to ochotni snášet?), a tak nás zbaví „naší zvrácenosti".

2. čtení

Soluňané očekávali velmi brzký druhý příchod Kristův. Opírali se v tom dokonce o domnělý Pavlův dopis. Pavlova reakce je jasná a pokojná. Jednak v druhé část úryvku odmítá všechna proroctví a listy, které brzký příchod předpovídají, a potom v druhé části listu povzbuzuje jak víru Soluňanů, tak jejich snahu, aby tuto víru dosvědčili činy. Jednoduše řečeno: obrací jejich pozornost k obyčejným denním věcem, které mají jako křesťané dělat neobyčejně dobře a tak oslavovat Pána.

Evangelium

Vyprávění o Zacheovi následuje po úseku o farizeovi a celníkovi a má povahu jakéhosi dokladu k tomu, co podobenství minulé neděle tvrdí. Patří do řady, která ukazují Ježíše jako zachránce a přítele hříšníků a zatracenců a spojuje je s dalším Lukášovým oblíbeným motivem, totiž se spodobením Ježíše jako hosta. Vrchní celník Zacheus měl pronajaté asi všechno clo v Jerichu. To, že byl bohatý, znamená u Lukáše zpravidla zápornou charakteristiku. Protože to byl celník, je zřejmé, že zdroj jeho bohatství je „nečistý". Zacheovi asi nešlo jen o pohlédnutí na Ježíše, ale o touhu blíže se s ním setkat, navázat kontakt. Ježíš ho volá jménem a ví o jeho úmyslu - má tedy k němu od počátku osobní vztah. Je to jednání na úrovni Boží. Bůh zná každého jménem, totiž má k němu osobní vztah. „Dnes musím" (zůstat v domě) - v tom zní Boží vůle zachránit člověka. V Lukášově evangeliu se podobné „musím" objevuje 41x. Zacheus má sestoupit rychle - Boží chvíle záchrany je neopakovatelná, je tu proto, aby byla využita. Zacheus skutečně nepropásl nabízenou šanci. Ač je hříšník, Ježíšův příchod v něm působí radost. Něco jiného se však objevuje u okolostojících. Ti se nepovažovali za hříšníky a asi právě proto rozuměli Ježíši pramálo - místo aby se radovali nad záchranou hříšníka, reptají a Boží vůli zachraňovat nechápou! Celník však bere své obrácení vážně - chce nahradit škodu a dělá více, než požaduje Zákon. V závěru Ježíš ukazuje, že není jen prorokem budoucího odpuštění a spásy, ale je přímo jejím nositelem. V něm začíná mesiášský čas a mesiášský čas znamená především Boží odpuštění. „Dříve, než přijde Syn člověka jako věčný soudce, bude činný ve svém pozemském společenství jako udělovatel odpuštění". Poslední verš pak ukazuje Ježíše jako zaslíbeného pastýře Izraele, který „přichází hledat, co bylo ztraceno". Povolává hříšníky (neprohlašuje je ale za ctnostné lidi!), přináší osvobození od hříchu i od majetku, který lidi spoutával. Kdo pochopí, co je to odpuštění, může se kvůli němu odloučit i od toho, na čem lpěl.

Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný

Liturgická čtení

31.neděle v mezidobí – 4.listopadu 2001

1.čtení - Mdr 11, 22 - 12, 2

Čtení z knihy Moudrosti.

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to.

Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem.

Proto zbloudilé trestáš ponenáhlu a napomínáš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2.čtení - 2 Sol 1, 11 - 2, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři!

Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra, aby se projevovala skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy (budete oslaveni) skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista.

Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

Evangelium - Lk 19, 1-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet.

Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě." On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!"

Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!"

Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo."

ZE SVĚTA

Američané a Britové zaútočili proti Talibanu – ze 7. na 8. října Afghánistán prožil nejstrašnější noc od dob války se Sovětským svazem. Spojenecká letadla USA a Velké Británie zaútočila v několika vlnách na vybrané cíle v zemi. Terčem bomb se stala zejména letiště, údajné teroristické základny i residenční čtvrť, ve které se měl kdysi ukrývat terorista Usáma bin Ládin. Tisíce Afghánců začaly s rozbřeskem opouštět své domovy. Ráno totiž letecké údery na Afghánistán ustaly. Nálada v zemi je rozporuplná. Někteří by uvítali svržení Talibanu, mnozí však Američany proklínají. Americká letadla shazovala na Afghánistán nejen bomby, ale i humanitární pomoc. Za noc se k zemi sneslo téměř 40 tisíc balíků s humanitární pomocí. Téměř přesně 24 hodin po nedělních úderech američtí vojáci zahájili novou vlnu útoků. Terčem se znovu stala tamní vojenská zařízení vládního hnutí Taliban a základny teroristy Usámy bin Ládina, který podle Washingtonu stál v pozadí zářijových teroristických útoků na New York a Washington. Írán ihned vytvořil osm uprchlických táborů na afghánském území, těsně u společných hranic. Tábory by měly přijmout příliv afghánských uprchlíků, který bude zřejmě následovat po amerických útocích. OSN odhaduje, že k íránské hranici by mohlo v nejbližších dnech zamířit až 400 tisíc afghánských občanů. Zabránit jim v průniku na íránské území by jim měly tisíce vojáků, které Írán vyslal na hranici s Afghánistánem. 11. října Británie oznámila, že letecké útoky vedené Spojenými státy v Afghánistánu během prvních čtyř dní zasáhly 40 cílů, a současně varovala, že jde jen o začátek dlouhé kampaně. Podle náčelníka štábu britské armády Michaela Boyce by americko-britské operace mohly pokračovat „přinejmenším během zimy a dokonce možná do léta." I když byly útoky vedeny velmi přesně na vybrané cíle, přesto si již v prvních dnech vyžádaly víc než sto obětí civilistů.

Prohlášení předsedy biskupské konference USA - Předseda katolické biskupské konference USA biskup Joseph Anthony Fiorenza vydal 9.října následující prohlášení k současné mezinárodní situaci: Ve chvíli, kdy náš národ zahajuje vojenské operace, vyzývá naše biskupská konference ke stálé modlitbě, pevnému rozhodnutí a rozvážnému postupu v naší odpovědi na teroristické útoky 11.září t. r. Vyzýváme všechny k modlitbám za našeho prezidenta, vedoucí představitele národa, za muže a ženy působící v armádě a za všechny lidi, kterých se tyto teroristické útoky dotkly. Opakujeme, že se naše vojenská odpověď musí řídit tradičními mravními zásadami pro užívání násilí. Vždy je třeba litovat, když k ozbrojené akci dochází, ale jsou situace, kdy je třeba chránit nevinné a bránit společné dobro. Plně podporujeme snahy, které jasně vysvětlují, že tato odpověď je namířena proti teroristům a také proti těm, kteří jim pomáhají, a nikoliv proti afghánskému lidu či proti islámu. Aktivity, které vedou k zajištění bezpečnosti nevinných civilistů, jsou nutné a důležité. Plně podporujeme humanitární iniciativy, které ulehčují těžkou situaci obyvatel Afghánistánu, zvláště uprchlíků a civilistů, kteří byli nuceni opustit své domovy. Jsme potěšeni, že se rozvíjí snaha o vybudování globální koalice, která usiluje o spravedlnost a řešení, která využívají veškerých prostředků diplomatických, ekonomických, humanitárních i vojenských. Kromě momentální krize pokračujeme v podpoře diplomatické obnovy a dalších akcí namířených k nastolení spravedlivého míru pro Palestince a Izraelce a k prosazení spravedlivějšího světa, který bude nabízet pokoj všem, kdo ztrácejí práva, která jim daroval sám Bůh. Naše veškerá snaha má směřovat k budování světa, ve kterém práva a důstojnost každého jedince budou opravdu respektovány. Uprostřed konfliktu se modlíme za mír. V důsledku terorismu hledáme spravedlnost. Jako odpověď na nenávist nabízíme lásku. V čase utrpení se vracíme k Bohu, našemu útočišti a síle a prosíme, aby nám ukázal cestu k uzdravení, smíření a pokoji.

Washington zvažuje odvetné akce proti dalším zemím - Spojené státy informovaly Radu bezpečnosti OSN, že by v rámci tažení proti terorismu mohly podniknout odvetné akce proti dalším organizacím a zemím. Oznámila to agentura AFP s odvoláním na nejmenované diplomatické zdroje z New Yorku. „Můžeme přijít na to, že naše sebeobrana vyžaduje další akce proti dalším organizacím a dalším státům," píše se v dopisu, který Washington zaslal 15členné Radě bezpečnosti. Spojené státy zahájily v neděli odvetu za teroristické útoky proti New Yorku a Washingtonu z 11.září. Zahynulo při nich, či se dosud pohřešuje přes 6000 lidí.

Na kontech teroristů v USA zmrazeno už 24 miliónů dolarů - Spojené státy v rámci boje proti terorismu zmrazily na kontech patřících afghánskému vládnoucímu hnutí Taliban, přívržencům teroristy Usámy bin Ládina a jeho organizace Al-Káida na 24 miliónů dolarů. Oznámil to 11.října na zasedání vlády v Bílém domě ve Washingtonu americký prezident George Bush. „A to jsme teprve na začátku," prohlásil Bush podle agentury Reuters. „Chceme, aby teroristé věděli, že je pronásledujeme všemi způsoby. A jedním z nejlepších způsobů je odříznout je od jejich peněz," dodal. Ministr financí Paul O'Neill po zasedání novinářům řekl, že již 62 zemí vydalo příkazy k zablokování kont teroristů. Celkem se na programu podílí 102 zemí světa.

Případy nákazy sněti slezinnou na Floridě - Již třetí případ nákazy sněti slezinnou zaznamenaly úřady v americkém státě Florida. První případ nákazy skončil smrtelně, když 63letý editor bulvárního plátku The Sun Robert Stevens podlehl zvláště zákeřnému druhu bakterie. Mimořádně agresivní bakterie byla objevena na klávesnici jeho počítače. Druhým nakaženým je 73letý pracovník poštovního oddělení Ernesto Blanco, který se nyní léčí v miamské nemocnici. Totožnost třetí osoby není známa. Případ však spustil lavinu pověstí o biologickém útoku, o kterém se soustavně spekuluje v médiích po teroristickém útoku

na New York a Washington. „Existují tři základní otázky, na které chceme jako vyšetřovatelé odpověď. Za prvé, jak a kdy se dostala bakterie do budovy, za druhé, kdo ji tam dostal a za třetí proč," uvedl úřadující žalobce pro jižní Floridu Guy Lewis. Rázná slova, která jsou směrována spíše k uklidnění veřejnosti, protože úřady už měsíc balancují mezi dvěma konfliktními potřebami - udržet obyvatelstvo v bdělosti, ale zároveň nezpůsobit paniku. S uklidňujícím prohlášením přišel prezident George Bush. Podle něho antraxová nákaza ukázala, že zdravotnický systém zachytil nebezpečí a dokáže se s ním vypořádat. Nyní je na řadě zkoumání, odkud bakterie pocházejí. Americká vláda vlastní prý v Národní laboratoři v Los Alamos (Nové Mexiko) největší světovou sbírku „genetických otisků" baktérií sněti slezinné. Stačí proto porovnat vzorky a baktérie odebrané postiženým osobám a na světlo vyjde pravda, zda jsou „přírodní" nebo geneticky upravené. Ve druhém případě by bylo téměř jisté, že nejde o náhodu. Po nahlášení druhého a třetího případu nákazy sněti slezinnou nakupují tisíce obyvatel na Floridě antibiotika, která nebezpečnou bakteri potírají, zásoby si dělají i lékaři do svých ordinací. Vláda Spojených států také doporučila svým zastupitelským úřadům po celém světě, aby se vybavily příslušnými antibiotiky pro veškerý svůj personál.

Havárie ruského letadla - Ve čtvrtek 4.října se do Černého moře zřítilo ruské letadlo Tu-154 se 78 lidmi na palubě. Mnoho z cestujících a z posádky letadla bylo zřejmě během pádu stroje naživu, jak vyplývá se signálů, kterými se posádka snažila spojit s leteckými dispečery. Ruští experti vyšetřující příčiny zřícení letadla nevylučují, že letadlo bylo sestřeleno ukrajinskou raketou S-200, která se z neznámých důvodů odklonila od určeného cíle. Oficiálně to však dosud nikdo nepotvrdil. Raketa nezasáhla letadlo přímo, neboť s největší pravděpodobností vybuchla nedaleko, avšak náplň rakety zasáhla letadlo. Pokud by se potvrdila odpovědnost ukrajinské armády, bylo by to již podruhé za posledních 18 měsíců, kdy ztratila kontrolu nad odpálenou raketou. Minulý rok byli zabiti čtyři lidé ve městě Brovary, když raketa zasáhla jejich dům. Ministerstvo obrany Ukrajiny popíralo svoji odpovědnost, dokud záchranáři nenalezli v troskách letadla části explodované rakety.

Letecké neštěstí v Miláně - 118 mrtvých si vyžádala srážka dvou letadel na milánském letišti 8.října. Letadlo švédské společnosti SAS se 104 pasažéry a šesti členy posádky na palubě se ráno při startu srazilo s německým soukromým letadlem cessna, kterým cestovaly čtyři osoby. Nárazem, ke kterému došlo za vysoké rychlosti, bylo švédské letadlo vrženo na jeden z letištních hangárů a vznítilo se. Všechny osoby na palubě obou letadel přišly o život. Příčinou nehody byla pravděpodobně lidská chyba. Zemřeli také čtyři zaměstnanci pracující v hangáru a další dva byli vážně zraněni. Podle prvních informací vyšetřovatelé vylučují atentát a považují za jednu z příčin neštěstí hustou mlhu. Zvlášní nóta ministerstva vnitra hovoří o lidské chybě, ale odbory upozorňují rovněž na špatnou funkci radaru, který kontroluje pozici letadel na letišti v situaci mlhy a který mohl pravděpodobně neštěstí zabránit.

Nobelovy ceny letos udíleny již po sté - členové Nobelova výboru ve Stocholmu oznámili letošní Nobelovu cenu za fyziologii a medicínu. Podělí se o ni trojice vědců: Leland Hartwell z USA, Timothy Hunt a Paul Nurse z Velké Británie. Výbor zdůvodnil nominaci uvedené trojice přínosem všech jejich členů ke kontrole buněčného řetězce při dělení buněk. Tito vědci objevili „motor, který celý buněčný řetězec pohání." Leland Hartwell se narodil v roce 1939 a pracuje ve Fred Hutchinson Cancer Research Center (Hutchinsonovo středisko pro výzkum rakoviny) v americkém Seattlu. Paul Nurse (narozen v roce 1949) a Tim Hunt (narozen v roce 1943) působí v Imperial Cancer Research Fund v Londýně. Nobelovu cenu za ekonomii získali Američané George A. Akerlof, A. Michael Spence a Joseph E. Stiglitz. Dostali ji za práci o trzích fungujících při asymetrických informacích. Další dva Američané a jeden Japonec se stali laureáty Nobelovy ceny za chemii. Objevy Williama S. Knowlese (84), K. Barryho Sharplesse (60) a Rjoriho Nojoriho (63) v oblasti molekulárního výzkumu otevírají cestu k výrobě nových léků například na srdeční choroby nebo Parkinsonovu nemoc. Nobelovy ceny budou do rukou čerstvých nositelů předány 10. prosince, v den 105. výročí smrti zakladatele slavné ceny Alfreda Nobela. Letošní rok je jubilejním 100. ročníkem udílení Nobelových cen.

Jaderná ponorka Kursk dopravena do doků v Murmansku - Specialistům se konečně podařilo vyzvednout ze dna Barentsova moře ruskou jadernou ponorku Kursk. Této operaci předcházely dlouhodobé náročné přípravné práce, během kterých byla přední část ponorky oddělena a do vnějšího pláště plavidla bylo vyvrtáno několik desítek děr, kterými bylo provlečeno 26 ocelových lan a ta byla upevněna k obrovské plovoucí plošině Giant – 4. Otvor odříznuté části byl zakryt speciální sítí. Nizozemské společnosti Mammoet - Smith International pak trvalo vyzdvihnutí ponorky ze dna v hloubce přes 100 metrů celkem 15 hodin. Vyprošťovací práce nesmírně stěžovalo špatné počasí. Vrak ponorky bude v přístavu Murmansk vyzdvižen do suchých doků. Demontáž Kursku bude trvat asi devět měsíců. V docích budou z ponorky vyproštěny ostatky členů posádky a 22 protiponorkových raket typu Granit. Kursk se za nevyjasněných okolností potopil loni 12. srpna a pohřbil na mořském dně 118 námořníků. Havárii předcházely dvě silné exploze - o jejich příčinách se ale jenom spekuluje. Očekává se, že bude nalezeno 30 až 40 těl. Většina ze 118 námořníků byla pravděpodobně zcela rozptýlena mohutnými výbuchy, které zapříčinily potopení plavidla. Nicméně nejméně 23 mužů exploze ještě několik hodin přežilo, jak vyplynulo z dopisů, které potápěči objevili loni v listopadu. Ostatky 12 těl tehdy vyzdvihli. Na pohřeb členů posádky Kursku je již připraveno třicet hrobů na serafimovském hřbitově v Petrohradě.

Podle ČTK a agentur

Z VLASTI

Carolina od 20.září do 4.října

Politické události

Premiér Zeman nabídl vojenskou pomoc

Vyslání polních nemocnic, protichemických jednotek a 6. brigády specialních jednotek, které zvítězily v soutěži NATO o nejvyšší výkonnost, nabídl spojencům jménem vlády České republiky její premiér. Učinil tak v úterý 2.října v souvislosti s připravovanou odvetou za teroristické útoky na USA. Jeho spatra pronesený projev vysílala v přímém přenosu veřejnoprávní média - Česká televize a Český rozhlas. Premiér ve svém vystoupení připomněl historické zkušenosti (mimo jiné Mnichovskou dohodu z roku 1938), které „dokazují, že ustupovat teroristickému agresorovi se nevyplácí."

Průzkum veřejného mínění signalizuje obavu Čechů ze světového konfliktu

Více než dvě třetiny občanů ČR (69%) se obávají, že události spojené s teroristickými útoky na USA mohou přerůst ve světový válečný konflikt. S odkazem na bleskový průzkum agentury STEM pro Český rozhlas a Českou televizi to 22.září uvedla ČTK. Pro vojenskou odvetu je 45% lidí. Asi dvě třetiny dotázaných (64%) připustily, že jednou z příčin teroristického útoku byla údajně necitlivá zahraniční politika USA.

Americké objekty v Praze hlídá policie i armáda

Budovu Rádia Svobodná Evropa - Rádia Svoboda (RFE-RL), které hrozil pumový útok, hlídají od čtvrtku 27.září obrněné transportéry, policisté a výsadkáři z brigády rychlého nasazení. Před útokem na RFE-RL varovaly 26.září podle náčelníka generálního štábu Jiřího Šedivého ČR zahraniční tajné služby. Uvedly to Lidové noviny s tím, že teroristé se měli pokusit k budově rádia dopravit výbušniny v menším nákladním automobilu. To, že Praze hrozilo konkrétní nebezpečí, potvrdil podle LN také ministr vnitra Stanislav Gross. Kvůli ochraně budovy RFE-RL (dříve sídlo Federálního shromáždění) omezili policisté i dopravu na přiléhající magistrále mezi Václavským náměstím a Národním muzeem. Pruh vozovky, který vede kolem rádia, oddělují betonové panely bránící bezprostřednímu příjezdu k budově. Vozidla s hmotností přesahující 3,5 tuny tam nesmějí jezdit vůbec. Podle velitele 43. mechanizovaného výsadkového praporu Aleše Opaty mají obrněné transportéry působit jako „umělá mobilní překážka proti výbušninám ve vozidlech." Zpoždění při přesunech těžké techniky z jihomoravského Hodonína a její stav (jeden ze čtyř transportérů OT 64 do Prahy nedojel) vyvolalo nevoli opozičních poslanců ze sněmovního výboru pro obranu a bezpečnost. Zvlaštní bezpečnostní opatření přijatá kvůli nedávným teroristickým útokům na americká města se dotýkají také velvyslanectví USA, ale i návštěvníků Pražského hradu a zámku v Lánech na Rakovnicku.

Tajné služby získají větší moc nad občany

Pod tímto titulkem informovaly Lidové noviny 25.září o přijetí novely zákona o policii a tajných službách, která Bezpečnostní informační službě (civilní kontrarozvědce) dovoluje snadněji získávat od operátorů výpisy hovorů z mobilních telefonů (komu a odkud se telefonovalo). Za zvýšení pravomoci policie a tajných služeb se postavil i prezident Václav Havel. „Ale nenazýval bych to omezením občanských nebo lidských práv. Spíš bych to nazýval jejich ochranou," citoval Havla list. Podle průzkumu veřejného mínění zveřejněného deníkem o den později (26.září) je více než 80% Čechů pro omezení svých práv výměnou za větší bezpečí. Vypověděl o tom bleskový průzkum agentury SC&C provedený exkluzivně pro Lidové noviny.

Zdravotní stav nedovolil Václavu Havlovi, aby navštívil Itálii

Srdeční arytmie znemožnila prezidentu Václavu Havlovi odletět 24.září na třídenní státní návštěvu Itálie. Téměř dvojnásobnou tepovou frekvenci zjistil na palubě letadla na pražské Ruzyni jeho ošetřující lékař. Po čtyřdenním pobytu ve střešovické Ústřední vojenské nemocnici byl Havel propuštěn do domácího ošetřování. Dny rekonvalescence trávil jako obvykle na prezidentském zámku v Lánech.

Politické špičky pro reformu armády

Na profesionalizaci české armády se shodli nejvyšší ústavní činitelé - prezident, premiér a předsedové obou komor parlamentu i předsedové čtyř stran zastoupených v Poslanecké sněmovně. Schůzka se uskutečnila 21.září na Pražském hradě, kam hostitel již tradičně nepozval zástupce třetí nejsilnější parlamentní strany - Komunistické strany Čech a Moravy. Podle vládní koncepce by měla mít Česká republika plně profesionální armádu od 1.1. 2007 - s 35 tisíci vojáků a 10 tisíci civilistů.

V ČR cvičí 1500 zahraničních vojáků

Celkem 1500 vojáků z Nizozemí, USA a Slovenska se od 1. do 19.října účastní mezinárodního vojenského cvičení Falcon. Koná se ve vojenských výcvikových prostorech Boletice, Jince a Hradiště a na vojenské letecké základně v Českých Budějovicích. O konání cvičení požádalo Českou republiku Nizozemsko. Za českou armádu koordinuje akce spojené se cvičením operační sekce generálního štábu. Při cvičení se počítá s nasazením 500 kusů vojenské kolové techniky a 19 taktických vrtulníků.

Milan Šrejber odsouzen za zneužívání informací v obchodním styku

Podnikatel Milan Šrejber (37 let) byl pravomocně odsouzen k pětiletému vězení za poškození podílníků fondu. Vrchní soud v Praze mu 27.září snížil trest o půl roku, když ho uznal vinným, že svoji společnost Šrejber Tennis Investing v roce 1995 nezákonně obohatil o 13 milionů korun. Při obchodování s cennými papíry se dopustil trestného činu zneužívání informací v obchodním styku. Bývalý špičkový tenista je spjat se sponzorskou aférou ODS. Tisk připomněl jeho vynucené pozdější přihlášení se ke dvěma darům fiktivních sponzorů Lajoše Bacse a Radziva Sinhy a že dar souvisel s privatizací Třineckých železáren.

Ekonomika

Česká koruna v posledních dnech velmi posílila

Česká koruna lámala 2.října rekordy, když vůči euru dosáhla své nejsilnější úrovně - 33,61, což odpovídá 17,19 Kč/DEM, a posilovala i k americkému dolaru - 36,70 Kč/USD. Informovaly o tom Hospodářské noviny pod titulkem „Rekordní korunu přivítali dovozci a turisté, vrásky dělá exportérům." Podle odborníků stojí za posilováním koruny očekávaná platba za prodej státního podílu v Komerční bance a Českých radiokomunikacích, ale možná i hospodářské oslabení EU, Japonska a USA. Ve středu 3.října zpevnila koruna až na 33,48 za euro.

Kurzovní lístek ČNB 4. 10. 2001

EUR, 1 .....33.615
Francie, 1 .....5.125
Itálie, 1000 .....17.361
Rakousko, 1 .....2.443
SRN, 1 .....17.187
Kanada, 1 .....23.293
Slovensko, 100 .....77.240
USA, 1 .....36.500

Kultura

Otevřené dveře do Sovových mlýnů

V pátek 28.září, na sv. Václava, se veřejnosti po mnoha letech otevřely prostory Sovových mlýnů na pražské Kampě. Ale jen výjimečně. Objekt, který za 122 milionů korun opravil pražský magistrát ve spolupráci s Nadací Jana a Medy Mládkových, by měl být trvale zpřístupněn až na jaře příštího roku. Sovovy mlýny se stanou galerijním objektem. V přízemí již je instalována první výstava - tapiserie chorvatské výtvarnice Jagody Buicové. V dosud prázdných prostorách vystaví Meda Mládková svoji bohatou výtvarnou sbírku. Šest tisíc návštěvníků si v den otevřených dveří prohlédlo mj. skleněnou lávku na vyhlídkovou terasu. Rekonstrukce Sovových mlýnů, o nichž se první historická zmínka objevila ve 14. století, vyvolala řadu sporů a vášní. Čechoameričanka Meda Mládková se rozhodla věnovat Praze část své cenné sbírky obrazů (obsahující mj. unikátní díla Františka Kupky), za což jí město poskytlo památku Sovovy mlýny na devadesát devět let k užívání zdarma. Předmětem prvních sporů se stal skleněný artefakt, který přes odpor řady památkářů povolil ministr kultury Pavel Dostál. Skleněná krychle zde zatím chybí, ale přibyly problémy kolem záměru Nadace Jana a Medy Mládkových ubytovávat v prostorách bývalé konírny významné hosty. Radní však zatím otázku, zda zde ubytovací apartmány budou či ne a zda se za ubytování bude platit či ne, neřeší. „Začne se to řešit teprve, až se tam někdo bude chtít ubytovat. Ale zatím není kde," citoval Večerník Praha radního Filipa Dvořáka.

Před sto lety se narodil český básník Jaroslav Seifert

Sto let uplynulo 23.září od narození Jaroslava Seiferta, jednoho z nejvýznamnějších českých básníků a jediného českého literáta, který získal Nobelovu cenu. Básník, v jehož poezii převládají motivy lidství, lásky, vlasti a české krajiny, zemřel v roce 1986 a jeho pohřeb se stal tichou demonstrací. Mezi stěžejní Seifertovy sbírky patří např. z poetistického období Jablko z klína, Ruce Venušiny, za okupace psané Zhasněte světla či Vějíř Boženy Němcové a také mimořádná Píseň o Viktorce z doby normalizační. Jako spousta jeho kolegů vstoupil ve dvacátých letech do komunistické strany, ale záhy (1929) ji opustil. V roce 1956 statečně promluvil na II.sjezdu spisovatelů a upozornil na osud režimem věznených spisovatelů. V letech 1968-69 se stal předsedou Svazu českých spisovatelů. Poté, co byl Svaz opět v normalizačních rukou, přestává Seifertovo dílo vycházet. Jeho sbírky Morový sloup a Deštník z Piccadily vycházejí v exilových nakladatelstvích. Oficiálně v Čechách vycházejí notně proškrtané vzpomínky Všecky krásy světa. V roce 1977 se Seifert podepisuje pod Chartu 77. Je komunistickému režimu čím dál víc nepohodlný, a proto zamlčovaný. Když však v roce 1984 získává žijící klasik Seifert Nobelovu cenu, musejí o něm informovat i oficiální média. Od 23.září zdobí Seifertův rodný dům v Bořivojově ulici v Praze na Žižkově pamětní deska a k oslavám se připojil i Památník národního písemnictví - výstavou, která potrvá do 11.ledna.

Cenu Jaroslava Seiferta dostal Zdeněk Rotrekl

Letošním laureátem prestižní literární Ceny Jaroslava Seiferta se stal básník, kritik a publicista Zdeněk Rotrekl. Ocenění uděluje od roku 1986 Nadace Charty 77 za vynikající beletristické dílo vydané v posledních třech letech. Rotrekl cenu získal za knihu básní Nezděné město, která sice vyšla v samizdatu v roce 1976, oficiálně ale až v letošním roce. Ocenění je spojeno s odměnou 250 000 korun.

Waleský Tygr zpíval v Praze

Šedesátiletý nestor popmusic Tom Jones, přezdívaný Tygr z Walesu, rozhýbal ve čtvrtek 20.září Paegas Arénu v Praze. Interpret hitů jak She's a Lady nebo Sexy Thing předvedl show prostou zvláštních efektů, vystoupil na holém pódiu v saku a košili. Zahrál dvacet pět skladeb, hity z let 1965-1971, např. Delilah nebo What's New Pussycat střídal s repertoárem z posledních patnácti let. Největší část večera zasvětil svému nejnovějšímu albu Reload.

Sport

III. kolo Ligy mistrů: Sparta Praha - Feyenoord Rotterdam 4:0

Prvního vítězství v letošním ročníku nejprestižnější klubové evropské soutěže se dočkali fotbalisté pražské Sparty. V úterý 25. září na Letné porazili nizozemského vicemistra vysoko 4:0. Stejný výsledek si před dvěma roky z Prahy do Holandska odvezl i Tilburg a i v odvetě čtyřikrát inkasoval (3:4). Sparta svého soupeře jasně předčila ve všech herních činnostech, na čemž se shodli oba trenéři. Letenští si vypracovali řadu střeleckých příležitostí, zatímco hosty za celý zápas nepustili do žádné vážnější šance. První branku vstřelil ve 24. minutě podzimní objev Lukáš Hartig. Navíc byl ve 37. minutě po druhé žluté kartě vyloučen hostující van Gobbel za faul na Libora Sionka v pokutovém území. Následnou penaltu se štěstím proměnil Vladimír Labant. V 71. minutě přehodil hostujícího gólmana Marek Kincl po pasu Rastislava Michalíka, tomu o tři minuty později na čtvrtou branku přihrál Jiří Jarošík. Patnáct tisíc diváků pak Spartu odměnilo za předvedený výkon bouřlivým potleskem.

40 roků od smrti olomouckého arcibiskupa

Josefa Karla Matochy

V prvních listopadových dnech r. 1961 se vrátil z Prahy do Litoměřického semináře můj spolužák bohoslovec V. ročníku jako já. Sdělil mi smutnou zprávu. Řekl: „Víš, že zemřel váš olomoucký arcibiskup?" Odpověděl jsem „Jak bych to mohl vědět?" V úterý jsme měli pastorálku, kterou přednášel profesor pocházející z Moravy. Zeptal jsem se ho: „Pane profesore, je pravda, že zemřel náš olomoucký arcibiskup?" Přednášející odpověděl: „Kdyby pan arcibiskup zemřel, já bych to věděl a vám bych to oznámil. Ne. Nezemřel." Po přestávce dlouho profesor nepřicházel. Viděli jsme, že šel do kaple. Když vstoupil do přednáškové síně, tak řekl: „Ctihodní pánové, pan arcibiskup skutečně zemřel a já jsem to nevěděl. Pomodleme se za něho."

I když jsem byl v pátém - posledním - ročníku kněžského semináře, tak jsme my bohoslovci nikdy nesměli navštívit pana arcibiskupa. Byl totiž státem internován. Bývalý kaplan naší farnosti, který od roku 1958 působil v Olomouci – Hejčíně, mi řekl: „Chceš-li vidět arcibiskupa, tak kolem čtvrté hodiny odpoledne chodí pod dohledem policisty do zahrádky pod rezidencí. Máme s ním domluvené znamení. Můžeš ho i ty použít, abys arcibiskupa pozdravil: „Ukážeš na krk, jako bys měl kněžský kolárek, ale kolárek nesmíš mít, a ukloníš se. Pan arcibiskup pozná dle znamení, že ty patříš k jeho bohoslovcům. Pan arcibiskup sundá klobouk a tím tě pozdraví." Tak jsem jedenkráte jako bohoslovec viděl, a to na dálku, svého arcibiskupa. Kdo byl tento olomoucký arcibiskup, od jehož úmrtí na Dušičky uplyne 40 roků?

Josef Karel Matocha pocházel z Pitína na Uherskobrodsku (okres Uherské Hradiště), kde se narodil jako syn kováře. Rodiče měli jedenáct dětí; (Karel je jeho biřmovací jméno, připojoval si ho proto, že v Československu byli tehdy mimo něj 4 biskupové Josefové). Pozdější arcibiskup, který se narodil 14. května 1888 byl pátý. Navštěvoval gymnázium v Uherském Hradišti, po roce pak pokračoval ve studiích v Kroměříži, kde v roku 1908 s vyznamenáním maturoval. Po jeho rozhodnutí stát se knězem, jej arcibiskup kardinál Bauer poslal na studia do Říma. Při svěcení svatohostýnských korunek (pro Pannu Marii a Jezulátko) byl 21.července 1912 u Svatého otce Pia X. přítomen s moravskými poutníky, které vedl pozdější arcibiskup Stojan, i bohoslovec Matocha. Na kněze byl Matocha vysvěcen v Římě 15.srpna 1914. V Římě dosáhl doktorátu filosofie a teologie a dokonce i bakalaureátu kanonického práva.

Po ukončení studií se vrátil na Moravu a působil jako kaplan a krátce jako administrátor v Sobotíně a Vernířovicích (1.7. 1915 – 28.2. 1919)

Po ukončení první světové války je povolán do rodící se československé armády jako vojenský kurát a vede duchovní správu vojenské nemocnice v Řužomberku na Slovensku (1.3. 1919 – 15.12. 1919)

Poté byl jmenován asistentem speciální dogmatiky pro hohoslovecku fakultu v Bratislavě. Poněvadž však teologická fakulta byla zřízena v Bratislavě až po 16 letech, tak Matocha učil na středních a lidových školách v Bratislavě a při tom budoval pro plánovanou fakultu knihovnu. V roce 1921 je povolán jako profesor křesťanské filosofie a speciání dogmatiky do Nitry (1.10. 1921 – 30.9. 1923). V roce 1923 se vrací na rodnou Moravu, kde na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci až do roku 1948 přednáší rovněž křesťanskou filosofii a spekulativní dogmatiku, (výjimku tvoří válečná léta 1939 – 1945, kdy byly uzavřeny české vysoké školy a v té době vypomáhá v duchovní správě). Za doby jeho působení na olomoucké bohoslovecké fakultě se s ním setkáváme dvakrát jako jejím děkanem a poté proděkanem. Byl jmenován i apoštolským vizitátorem seminářů na Slovensku a Podkarpatské Rusi. Samozřejmě se zabýval i problematikou unionistického hnutí a plně se zapojil do práce Apoštolátu svatého Cyrila a Metoděje.

2.března 1947 zemřel olomoucký arcibiskup Leopold Prečan. Kdo bude jeho nástupcem? Prozatímním správcem arcidiecéze - kapitulním vikářem byl zvolen světící biskup Stanislav Zela, ale Pius XII. nakonec jmenoval na arcibiskupský stolec do Olomouce profesora preláta Dr. Josefa Karla Matochu. Bylo to již po komunistickém převratu - po únoru 1948 (22.března 1948 ve Svatém týdnu, kdy Matocha zastupoval nemocného faráře v Olomouci - Hejčíně). Symbolicky bylo jmenování zveřejněno ve Svatém týdnu jakoby připomínka budoucích křížů nového arcibiskupa. Biskupské svěcení mu udělil v olomoucké katedrále sv. Václava pražský arcibiskup Josef Beran; spolusvětitelem byl košický biskup Josef Čársky a olomoucký světící biskup Stanislav Zela - hle, spojení Slovenska, Moravy i Čech.

Při své konsekraci slíbil zástupům, čekajícím před katedrálou: „Přijdu k vám, abych vás poznal u vašeho kostelíka, jak se máte. Přijdu brzy. Na shledanou." Tento svůj slib také začal plnit. Biřmoval, horlivě navštěvoval farnosti arcidiecéze, kázal a promlouval i několikrát za den, setkával se s dělníky i úředníky v závodech, jeho láskou byly návštěvy škol, miloval svůj kněžský seminář. Samozřejmě se setkával i s představiteli státní správy. Putoval na poutní mariánská místa, aby zde požehnal shromážděným věřícím, ale také si prostřednictvím Panny Marie vyprošoval Boží požehnání. Velehrad jej spojoval se svatými Cyrilem a Metodem. Navštívil i jiná poutní místa jako arcibiskup a zahájil beatifikační proces služebníka Božího A. C. Stojana. Zdůrazňoval význam prvních pátků i kněžských sobot. Samozřejmě, po únoru 1948, věnoval péči i nevinně trpícím kněžím a věřícím, ano i všem občanům. Jako arcibiskup se činně zúčastňoval i porad československých biskupů a ordinářů; po internaci pražského arcibiskupa Berana v červnu 1949 jim Matocha předsedal. Velkou péči věnoval i duchovní správě a semináři. Ovšem práce arcibiskupova byla státem omezována a od 15.června 1949, kdy přišel na konsistoř vládní zmocněnec, tento arcibiskupa všude kontroloval a doprovázel.

Matocha jistě pociťoval 14.srpna 1949 v Trnavě radost, když světil na biskupy Mons. A. Lazíka pro Trnavu a Mons. R. Pobožného pro Rožňavu. Spolusvětitelé byli P. P. Gojdič, gréckokatolický biskup z Prešova a Ján Vojtaššák, biskup ze Spiše (v roce 1962 můj ročník světil na kněze výše jmenovaný biskup Lazík; tehdy totiž v českých zemích neměl žádný biskup státní souhlas. Proto přijel biskup až ze Slovenska). O postních nedělích 1950 kázal Matocha ve svém biskupském kostele. Udavači jeho kázání pilně zapisovali a vládní zmocněnec po těchto kázních zakázal arcibiskupovi všechny liturgické funkce ve Svatém týdnu a nastala jedenáctiletá internace. Dokonce od 18.července 1950 měl jednoho příslušníka ministerstva vnitra (STB) jako strážce i pro soukromý život.

Ještě před tím 14.října 1949 vysvětil ve své kapli v arcibiskupském paláci Dr. Františka Tomáška na biskupa.

V době internace, která probíhala v arcibiskupském paláci, měl Matocha vypnutý telefon, vzali mu rádio, před pokoji byl stále hlídán příslušníkem státní bezpečnosti, který ho provázel i na zahrádku za palácem a nosil mu jídlo, které mu vařila hospodyně, ale podat jídlo nesměla. Rovněž úklid mohl být vykonán jen v době nepřítomnosti metropolity.

Jako divadlo světu i vlasti byl několikrát arcibiskup viděn a zvláště fotografován při biskupských funkcích. Jednak, aby svět viděl, že žije (jedny německé noviny tvrdily, že je mrtev; že není vězněn; a poté i jako formu nátlaku, aby byl povolnější státu). Tak 19.4. 1950 konal bohoslužby v Prostějově, na podzim 1951 světil farní kostel v rodné farnosti Pitíně a setkal se s příbuznými i se zástupci Místního národního výboru. Velmi byla státem zneužita instalace nových kanovníků a prelátů v roce 1951 a 1952. Oslnit západní svět a zacpat ústa! Od roku 1951 mohl světit oleje na zelený čtvrtek jen ve své domácí kapli. Stejně neupřímné bylo i povolení biřmovat v červenci 1952 v Olomouci na domě. Tedy arcibiskup ve své katedrále musel být z příkazu státu cizincem!

Ve styku s arcidiecézí bylo jen několik výjimek: v roce 1952 přijal Matocha nové bohoslovce a nové děkany (změna hranic děkanátů). Bohoslovcům zdůraznil, že největší tragédií lidstva je, že se hlásá: „Není Boha." Byla mu státem zlikvidována jeho bohoslovecká fakulta, podstatně zlikvidován katolický tisk a pozrušovány i všechny katolické školy. V době internace dostával jen pozdravy, dopisy byly cenzurovány, cenzura se stále zostřovala. Bez omezení dostával domácí tisk. Rovněž i generální vikář mohl k němu jen jednou měsíčně, později čtyřikrát a poté jen jen dvakrát za rok. Generální vikář na takové audienci získal sílu k aspoň symbolickému odporu. Když bohoslovci studující v Litoměřicích, projevili přání v roce 1957 svého arcibiskupa navštívit na vánoce, bylo sděleno, že takové přání bude znamenat pro bohoslovce vyloučení ze semináře (pro toho, kdo žádost podepíše). V roce 1957 se arcibiskup nemohl zúčastnit ani pohřbu nejstarší sestry, v roce 1959 ho mohly na Štědrý den na deset minut navštívit dvě sestry. Úmrtí přátel a nejbližších spolupracovníků mu státní činitelé věrně oznamovali, aby ho zarmoutili. Státní činitelé ho navštěvovali, aby ho podlomili. Stát použil i návštěvy některých církevních činitelů (zvláště z olomoucké kapituly), aby na Matochu působili ve prospěch jmenování nových kanovníků – tito církevní pánové uslyšeli od arcibiskupa ostré slovo pravdy. Proto stát nařídil zesílit izolaci a odvolat zpovědníka. V době internace byl s arcibiskupem velmi nešetrně zacházeno. Chování jeho hlídačů bylo surové. Lékařská péče v letech 1950-61 byla téměř nulová. O internaci arcibiskupa víme jen málo - máme jen útržkovité zprávy, nejasnostmi jsou opředeny i okolnosti jeho smrti. Dle vyjádření lékařů zemřel na srdeční infarkl 2.listopadu 1961 ve 20 hodin 20 minut. Jeho generální vikář se o tom dověděl až za dvě hodiny.

3.listopadu 1961 se sešli v arcibiskupově bytě zástupci státu, kteří vlastně o všem rozhodovali, a preláti Glogar a Havelka. Jejich úkolem bylo najít zvláštní fakulty, které Matocha obdržel od zemřelého papeže Pia XII. a testament; nic z toho nenašli. Prelát Clogar projevil přání, aby pohřeb arcibiskupa byl z jeho katedrály - státní správa však rozhodla, že pohřeb bude z arcibiskupské kaple rezidence, nebude vydáno smuteční oznámení, ani obrázky, zemřelému se nebude vyzvánět zvony (ke zděšení olomoučtí zvoníci rozezněli zvony na katedrále) ani nebudou slouženy zádušní mše svaté před pohřbem. Vykonáním pohřebních obřadů byl pověřen Rožňavský biskup Pobožný, kterého Matocha v roce 1949 konsekroval na biskupa. Když Rožňavský biskup po svém příjezdu do Olomouce zjistil, že pohřeb bude v Olomouci jen z kaple rezidence, řekl, že kdyby toto věděl, tak by na takový pohřeb do Olomouce nepřijel. Po zádušní mši svaté v arcibiskupské kapli rezidence byl Matocha pohřben ve své rodné farnosti Pitíně dne 6.listopadu 1961.

V naší vlasti často nepřátelé církve hovoří o velkém bohatství biskupů a kněží. Připoměňme si tedy „bohatství", které po sobě zanechal olomocký arcibiskup a moravský metropolita. Zajistili mu jen nejjednodušší rakev. Byl oblečen v klerice a měl starší zažloutlou rochetu; byl dokonce bez kalhot. Při projednávání pozůstalosti bylo zjištěno, že je mínusová – účty činily 40,000 a zjištěný majetek byl něco přes 20,000. Na hotovosti měl arcibiskup celkem 6.50 Kčs. Tedy položka mínusová – mínus 20.000 Kčs a to 12 roků po vydání takzvaného zákona o hospodářském zabezpečení církví (tento zákon vydal stát na podzim 1949). Pokud jde o arcibiskupa, tak tedy od roku 1950 jedenáct roků internace – doba nešetrného zacházení a nedostatečné lékařské péče!

Teprve 10.listopadu 1961 (čtyři dny po pohřbu) oznámila Metropolitní kapitula v Olomouci, že arcibiskup Josef Karel Matocha zemřel. Kapitula po předběžně vyžádaném a uděleném státním souhlasu zvolila kapitulním vikářem preláta Josefa Glogara. I když arcibiskup Matocha zemřel a byl pohřben v tajnosti, bez uvědomění diecézánů, jeho památka je požehnána. Po jeho smrti sice nastalo nucené mlčení až do tzv. Pražského jara v roce 1968, kdy bylo prolomeno a veřejnost se dověděla pravdu. Kéž bychom i dnes na tohoto našeho velikána více vzpomínali!

Olomoucký arcibiskup
Josef Karel Matocha
narozený 14.května 1888
zemřel 2.listopadu 1961

V litoměřickém kněžském semináři jsme jeden večer dle přání arcibiskupa Matochy uctívali ostatky blahoslaveného Jana Sarkandra, nám z Olomouce zaslané, a modlívali jsme se za Sarkandrovo svatořečení a jeho prostřednictvím i za nová kněžská povolání.

Kéž svatý Jan Sarkander, (který také působil po 3 roky ve farnosti, kde i já nyní působím) nám vyprosí i oslavu toho, kterého můžeme nazvat nekrvavým mučedníkem - Josefa Karla Matochy. Vždyť tento arcibiskup si zaslouží naší nejvyšší úcty.

Doc.ThDr. František Janhuba,
děkan řecko-katolické bohoslovecké fakulty v Prešově na Slovensku a farář ve Zdounkách na Moravě

NOT ALL BUSINESS CARD ARE

CREATED BE EQUAL...

OTHER PRODUCTS:

E-BIC-CARD

E-BIC- FLOPPY

SOFTWARE

WEB SITE DESIGN

GRAPHIC DESIGN

CUSTOM SHAPES CD'S

CALL : 708-974-9700

DESIGNTRAX IS DEFINING WHAT BUSINESS CARDS IN THIS CENTURY ARE GOING TO BE...

DESIGNTRAX.COM

Alena M. Pokorná
L. Keith Raub
Lois Kernan – Raub
Nancy Rose
Clare Tate

AN EXHIBITION
OF WORKS OF FINE ART

AT THE PALETTE AND CHISEL GALLERY
1012 N. DEARBORN PARKWAY, CHICAGO

Gallery hours:
October 20 and 21, 12 to 4 PM

Personal Checks, VISA and MASTERCARD welcome.

20% of sales will be donated to the Palette and Chisel Academy, a not for profit organization.

Vřele upřímná vzpomínka

na mého drahého manžela

V náručí Boží, odkud jsme vyšli,
jednou se, Pepo, shledáme zas!

S bolným srdcem vzpomínám na den,
kdy mne zasáhla ještě těžko překonatelná bolest.
Letošního 14.října tomu bude totiž už pět let,
co mě předešel na věčnost můj milovaný manžel

Josef Kejla

mistr krejčovský

V pokorné odevzdanosti do vůle našeho Stvořitele jsem přijala
i tuto bolestnou ztrátu v pevné křesťanské naději,
že až si Všemohoucí tvůrce všehomíra zavolá mne,
zcela určitě se zase shledáme.
I když jsi mě tu zanechal o samotě, samotná nejsem,
protože, drahý Pepo, do našeho shledání
žiješ stále v mém srdci.

Mše svatá za mého manžela bude obětována
v sobotu 20.října 2001 v 6.15 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkuji Vám všem, kdo jste mého Pepíčka znali,
vzpomenete-li si na něho se mnou v tiché modlitbě.
Z hluboké vděčnosti za 56 dlouhých a přece
tak krátkých let společné cesty životem
tuto něžnou vzpomínku věnuje

BOŽENA (BETTY) KEJLOVÁ manželka

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Češka, 26 let, hledá práci jako

PEČOVATELKA - OŠETŘOVATELKA

Poskytnu péči starým lidem, zajistím chod domácnosti, nákupy, úklid apod.
Nejlépe u česky mluvících lidí. Auto mám.
Praxe 5 let ve zdravotnictví - v církevní nemocnici.
Chicago a okolí.
Tel: 773 - 412 5474

Prodám automobil v perfektním stavu

HONDA C - RV 99

68,000 Mil, střešní okno, kůže, náhon na 4 kola
Tel. 847 - 537 5243

NEW CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.
Sundays 1.00 – 3.00 p.m.
WERE 1300 AM

Host Joe Kocab

Vroucně vřelá vzpomínka

Na svátek Všech svatých 1. listopadu připadá letos již šestnácté výročí nenadálé smrti našeho milovaného syna

John "Jack" Vacek

HISTORIAN, PROFESSOR of INTERNATIONAL BUSINESS

Profesor VACEK graduoval jako člen PHI BETA KAPPA z NORTHWESTERN UNIVERSITY a byl Woodrow Wilson Fellow a Fullbright Scholar v Indii. Dosáhl též diplomu na Columbia University v New Yorku, Loyola Univ. v Chicagu, na Goethově Institutu v Německu a Russian Institutu (Indiana University) a na Karlově Universitě v Praze. Ač mu bylo teprve 38 let, svými rozsáhlými znalostmi, živým a láskyplným zájmem o každého studenta a posluchače jeho učitelský talent a výchovný vliv vyoral v jejich myslích úrodnou kulturní brázdu. Jeho české rodinné dědictví vykvetlo v jeho srdci v hluboký cit pro vlast jeho předků.

Mše svatá za našeho v Pánu zesnulého Jacka bude obětována v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 3.listopadu 2001 v 6.15 večer

Děkujeme všem, kdo si v modlitbě na něho vzpomenou s námi.

ADELE VACEK, matka
Dr. MARGARET VACEK TRYBUS, sestra
s rodinou

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary-Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

MORAVSKÁ KULTURNÍ SPOLEČNOST

Vás srdečně zve na

37. ČESKOSLOVENSKÝ KROJOVANÝ PLES

v sobotu 10.listopadu 2001

ve velkém sále Union Hall No. 150

6200 Joliet Road, jeden blok západně od La Grange Road, Countryside, IL

Přijďte se potěšit kulturou a dědictvím českých, moravských a slovenských lidí s jejich hudbou a tanci.

Výborné jídlo, pečivo a nápoje nebudou chybět.

Dveře budou otevřeny v 6.00 hod. večer
Folklorní program začne v 8.00 hod. večer

K tanci a poslechu hraje známá hudba

Joe Polach a jeho St. Louis Czech Express.

Dar: $ 12.00 za osobu

Pro další informace a rezervace volejte:
Jim Hedderman 708 – 579 5492
John Přitasil 708 – 579 9433
nebo E-mail moravianculturalsociety@msn.com

Jaká je pravda o Velehradu? (2)

Od poslední schůze Velehradu uplynulo již 8 měsíců bez nějakých kladných výsledků o dohodě i navzdory opakovaným pokusům ze sporné strany.

Minulá lednová schůze byla organizačním i průběhovým zklamáním, o zakončení ani nemluvě. V takovém negativním ovzduší podmínečné návrhy nemají úspěchu, což bylo ihned dokázáno. Jedním z velkých nedostatků byla neinformovanost volících členů Velehradu. Povinnost vedoucího výboru spočívá, mimo jiné, v dobré informaci všech členů o stěžejních otázkách volební schůze v dostatečném čase před určeným datem.

K samotné věci:

1.0 - **Proxies** (plné moci) v naší organizaci nemají místa.

1.1 - Naše proxies nesplňují nejzákladnější právní předpoklady. Pro svou platnost taková zplnomocnění vyžadují, aby každý řádný člen - ať žije kdekoliv - byl uvědomen předem písemně o důležitých informacích snad alespoň dva měsíce před schůzí. Formuláře pro proxies musí být jednotné pro všechny, nejlépe natisknuté, bez jakýchkoliv poznámek od členů výboru. Případné doporučení výboru může být napsáno jinde, ale ne na papíru opravňujícím k plné moci.

1.2 - Důležité zprávy o plánované volební schůzi mají obsahovat nejen její agendu, ale též běžné odpovědi na předpokládané otázky související se schůzí, jako ku příkladu osobní informace o členech odstupujícího výboru, (jejich jména, kdy služební období každého z nich začalo, jaké funkce zastávají, ...). Totéž by platilo o budoucích členech vedení, jestliže výbor má zájem doporučiti někoho jiného do příštího, nově zvoleného výboru, o kterém by měli držitelé proxies hlasovat.

2.0 - **Úspěšná schůze** určená pro volby by měla býti následující:

2.1 - Volební schůze je dnem ohodnocení odstupujícího výboru, buď odhlasováním důvěry anebo nedůvěry. V záporném případě nemůže být žádný odmítnutý člen výboru zvolen do nového výboru.

2.2 - Hlasovat se může hromadně o celém výboru nebo jednotlivě o každém členu. Podá-li však jednotlivý člen té vedoucí skupiny svou rezignaci z toho sboru kdykoliv před touto schůzi jako nesouhlas s důležitými rozhodnutími sboru během služby nebo pro nevědomost utajených důležitých minulých událostí organizace, pak by byl přijatelný jako kandidát v novém výboru. Za pochybných okolností by se mohlo hlasovat jednotlivě o důvěře za služby jím prokázané.

2.3 - Předseda výboru po krátkém zahajovacím proslovu a zjištění zda dostatečný počet přítomných členů opravňuje k takovému svolání, žádá o návrhy na volbu předsedy tohoto shromáždění až do zvolení nového výboru. Hlasuje se o něm aklamací. Nemůže však jím býti žádný člen odstupujícího výboru.

2.4 - Po zvolení, předseda shromáždění se ujímá své funkce. Nově zvolený předsedající má řídit další agendu až do zvolení nového výboru, včetně výkazů odstupujících funkcionářů, neboť jinak by mohl předseda výboru nepříznivě ovlivnit důležité záležitosti.

2.5 - Dále se zvolí zapisovatel a revizoři účtů z přítomných voličů.

2.6 - Volební schůze má probíhat věcně a stručně, po každé stránce bez osobních útoků. Čtení dlouhých zápisů nebo osobních dojmů je vyloučeno. Před začátkem má předsedající zdůraznit nutnost stručnosti při čtění výkazů činnosti se žádostí, aby každý dotazující si dělal poznámky a hlásil se o slovo až po přečtení. Tyto dotazy pak mají přednost před další agendou. Pravomoc předsedy mu dovoluje omeziti anebo odebrati slovo tomu, kdo překračuje vytčené meze. Jinak je ze schůze fraška a vymkne se mu vše z rukou.

2.7 - Jednotliví členové výboru podávají stručné výkazy a bilanci ze svého úřadování. Jestliže nastoupili do své funkce později než byly poslední volby, mají začít sdělením od které doby zahájili svou službu v případě, kdy voliči o tom nebyli předem informováni před schůzí.

2.8 - Celá činnost odstupujícího výboru má být referovaná od poslední předcházející volební schůze a v každém případě během služebního období jednotlivého funkcionáře.

2.9 - Po přečtení všech výkazů a zodpovězení dotazů k nim probíhá hlasování o absolutoriu (uznání důvěry za vykonanou službu) buď hromadně nebo jednotlivě, podle okolností. Pak následují s ohledem na článek 2.1 volby nového výboru.

28.září 2001

Josef Pavelčík,
doživotní člen Velehradu

Zdar pionýrům

aneb Zlatokopové v Barkerville

Asi před třiceti léty jsem zavítal se svou rodinou do Barkerville, historického parku, nacházejícího se v malebné krajině 50 mil na východ od města Quesnel. Tehdy naše čtyři děti školního věku se s nadšením a velkou horlivostí snažily najít zlato. Snad ještě s větší horlivostí a touhou sem přicházeli horníci - zlatokopové. To bylo v druhé, polovině 19.století. Všichni tehdy byli oslněni zlatým kovem, slibujícím rychlé zbohatnutí. V červenci letošního roku na cestě z Prince George jsem neodolal, abych spolu s manželkou znovu navštívil tato místa. S překvapením jsme konstatovali, že se celkem nic od té doby nezměnilo. Z knížky „Barkerville Days" od očitého svědka Freda Ludditta jsme se dověděli více informací. Tak na příklad - zpráva o velkém nálezu zlata se rozšířila jako lavina od přístavu k přístavu na pobřeží Tichého oceánu až do San Francisca, kde 20.dubna 1858 podle odhadu na 1700 mužů - horníků opustilo důl El Dorado a spěchalo po řece Fraser k novému „El Doradu" v severní části nynější Britské Kolumbie. Oblast se tehdy zvala „Caribou" podle severského jelena, vyskytujícího se v těchto horských krajinách.

Jedním z prvních úspěšných zlatokopů byl Petr Dunlevy, který spolu s ostatními se plavil po řece Fraser až k ústí řeky Chilcotin. Roztroušeni podél řeky byli další Kalifornané jako William Downie, Ned Stout, Billy Barker, John Cameron a řada dalších. Vynikající osobností byl muž jménem Billy Barker, který se sedmi svými spolupracovníky vyznačil část země, to je 800 stop v potoku zvaném Williams Creek na úpatí kaňonu. To bylo 13. srpna 1862. Postavili šachtu a začali kopat hlouběji a hlouběji. Někteří tvrdí, že Billy měl sen,ve kterém mu bylo naznačeno, aby pokračoval do hloubky 52 stop. Ale již v hloubce 40 stop narazil na zlatou žílu. Během 48 hodin nalezl zlato v hodnotě $ 1,000. Zakrátko kolem tohoto šťastného nálezu byla zbudována vesnice, kterou nazvali Barkerville. Billy se tak stal zakladatelem a boháčem. V lednu 1863 se Billy oženil s Elizabeth Collyer, která s ním rychle nabyté bohatství utratila. Přesto Billy pokračoval v dolování kolem Williams Creeku až do roku 1869 ale už s menším úspěchem. V roce 1880 pracoval se staviteli cest jako kuchař. V roce 1894 dostal rakovinu a 11.července téhož roku umřel.

Během Billyho života pokračoval v dolováni Skot John Angus Cameron, kterého postihlo neštěstí, když jeho žena byla nakažena tyfem, kterému podlehla. V prosinci 1862 však měl Cameron štěstí, když narazil na zlatou žílu v hloubce 22 stop a stal se velkým boháčem. Nezapomněl na své tři bratry, kterým věnoval část svého bohatství. Roku 1865 se oženil s Emmou Woods a investoval kapitál do dřevařského průmyslu a do postavení kanálu Lachine. Tyto investice už nebyly tak úspěšné jako jeho důlní společnost.

Postupně vznikaly kolem Williams Creeku další vesnice, jako Richfield Cameronton a jiné. Možno říci, že dolování mělo 3 fáze: První tak zvaná „objevitelská" v letech 1860 - 1863, kdy jednotliví horníci dolovali s nejjednoduššími metodami. Druhá fáze „vyspělejší" v období 1864 - 1878, kdy při dolování bylo použito vyspělejší technologie. A konečně třetí fáze, v letech 1879 - 1885, kdy se začalo s hydraulickým dolováním s důrazem na dolování ve větším měřítku. Ke sklonku 19. a na počátku 20. století význam Barkervillu pohasl, zvláště, když většina horníků odešla za jiným povoláním.

Život horníků v té době byl nezvykle tvrdý. Detaily zaznamenal ve svých dopisech své ženě Sabině Robert Harkness, který přišel do Barkerville v roce 1863. Píše: „Richfield, 10.června 1863... Je třeba dobře zaplatit za všechno, co se zde dostane. Libra mouky se prodává za $1.12, libra fazolí a rýže za $1.00, libra cukru za $1.75, tabák za $5.00. Zdá se být přehnané zaplatit $5.00 za libru tabáku, ale já si mohu zavzpomínat na svou vzdálenou Niňu. Libra soli je za $1.25, libra brambor za $1.25. Gilbert Munro, Aus McIntosh a já spíme společně ve stanu zhotoveném z chrastí. Munro měl štěstí, že dostal stálou práci hned první den po svém příchodu – pokrývá střechy šindelem. Aus zatím práci nedostal a já doposud jsem dostal jen práci příležitostnou. Jakmile ušetřím $ 100.00, tak Ti je pošlu. Denní mzda je $10.00 z této částky je nutné uhradit stravu. Jíme většinou chleba, fazole a slaninu. Příležitostně si koupíme porci tuhého hovězího masa (50 centů libra). Celkově nás tato strava stojí$ 3.00 na den. Dnes jsem velmi těžce pracoval. Nosil jsem kameny zedníkovi na stavbu komína."

Jiný pesimista, jménem Alexander Allan píše v dopise domů po prodeji svého businessu v roce 1868: „Je pravda, že mnozí měli štěstí a velice se obohatili, zatím co druzí, a těch byla většina, patří mezi ty nešťastníky, jejichž úděl byla největší mizerie a chudoba, jaká se vyznačovala ve staré vlasti. Hodně takových ubožáků, kteří vyrůstali v luxusu, musí nyní žít v chatrčích, které jsou horší než stodoly poskytující nocleh žebrákům. K tomu ke všemu je tu tak drsné podnebí, že i rtuť někdy zamrzá. Často jsou zahnáni horníci za prací do dolů, kde polohladoví jsou promočení až na kůži vodou."

V roce 1868 vypukl v Barkerville velký požár, který zničil většinu domů a někteří přišli o všechen majetek. Pro některé to znamenalo odchod; pro jiné to byla výzva vybudovat nový Barkerville se širšími ulicemi a budovami. Pionýři postavili kostel, školu, salony, hotel, knihovnu, holičský krám, residenci pro lékaře, ševcovský krám, zubní ordinaci, restaurant, kovárnu, starobinec a nemocnici pro zestárlé Číňany, budovu pro hasiče a jiné. Koncentrace lidí byla zpočátku obrovská. Jednoho času dosáhl počet obyvatelstva až 20,000 lidí. Barkerville bylo tehdy známo jako největší město na západ od Chicaga a na sever od San Francisca.

Čínskou imigraci podporovala britská vláda, která pomáhala velkým obchodníkům, jakými byla např. Kwong Lee Company. Tato pak si vybírala pracovníky z chudších čínských provincií. Podobně si počínala společnost Hudson Bay Company v Kanadě, která verbovala mladé Skoty pro obchodování s kožešinami. V Barkerville si Číňané vzájemně pomáhali. Podle záznamu roční mzda Číňana byla velmi nízká. Kdo chtěl tehdy vyemigrovat do Britské Kanady, musel složit t.zv. „headtax (imigrační daň) v částce $2.00. Příbuzní a přátelé vybrali mezi sebou tuto částku, a tak umožnili dalším imigraci. Časem se jejich počet rozrostl do takové míry, že vláda chtěla imigraci zastavit nebo aspoň omezit. Postupně zvyšovala imigrační daň ze $2.00 na $100.00, $200.00 a $500.00, ale ani to nepomáhalo. Počet Číňanů se stále zvětšoval, až dosáhl počtu 5000 Číňanů. Potom vláda zastavila imigraci Číňanů úplně. Horníci v Barkerville na ně pohlíželi jako na šikmooké Číňany a podezřívali je, že přišli za zlatem jenom proto, aby se obohatili a potom se vrátili zpět do Číny. Číňané se vypořádali s těmito rasovými předsudky tak, že vytvořili asociaci ze sousedů a přátel. Tyto skupiny byly nazvány „tongs“. Zesnulí Číňané pochovaní v Barkerville byli později exhumováni a pozůstatky převezeny do Číny. Věřili totiž, že duše zemřelých se stále potulují pokud nespočinou v rodné zemi.

Nesváry, šarvátky, spory a zločiny vyrovnával soudce Matthew Baillie Begbie, Skot, který byl poslán do těchto končin guvernérem Douglasem. Zakrátko, se o něm rozšířila pověst „soudce - kat,“ „hanging judge“. Byl mohutné postavy a se zločinci jednal přísně. Přes svou pověst, odsoudil jenorn dva zločince k smrti provazem. Jeho přítomnost zajišťovala klid a pořádek. Některé důlní spory řešil jako král Šalomoun. Tak jednou k němu přišli dva horníci se žalobou ohledně nároku na důl. Begbie poručil oběma, aby šli do sousední vesnice a odtamtud běželi k dolu. Kdo doběhl první a vyznačil kolíky svůj nárok na důl, obdržel vlastnické právo. Za své zásluhy byl Begbie jmenován nejvyšším soudcem v Britské Kolumbii a pasován na rytíře.

Každá země nebo krajina během svého vývoje měla svého neoficielního básníka. Tak zlatokopové v Klondike měli svého Roberta Service, Austrálie Banjo Patersona a Caribou Jamese Andersona. Anderson se narodil ve Skotsku roku 1838 a pocházel z významné rodiny. Obdržel velmi dobré vzdělaní a v roce 1860 se oženil. V roce 1863 opustil svou ženu a syna a jako mnoho jiných Skotů se plavil přes Atlantický oceán s touhou najít štěstí a bohatství v nové zemi. Andersonova přítomnost v Barkerville je znatelná i dnes, ne proto, že se zde obohatil, což se nestalo, ale spíše proto, co zanechal ve svých slovech a básních. Stal se tak tlumočníkem všech těch tisíců mužů a žen, kteří sem přišli, aby našli aspoň trochu zlata, ale bohužel odešli s prázdnou. Po osmi strastiplných letech se Anderson vrací zpět do Anglie, kde dožívá. Jeho poslední slova před odchodem z Caribou slouží jako vhodný epitaf. V překladu zní asi takto:

„Jen jednu malou hrstku zlata
jsem od tebe si přál.
Kdybys mi jen toto byla dala,
byl bych zapěl „s Bohem“
a opět domů se navrátil.

Ale častokrát to byla prohra!
Oh, studené, kruté, tvrdé Caribou!
Po osmileté vytrvalé a poctivé dřině
již víc od tebe nechci!

S odstupem času se zdálo, že Barkerville i osudy jedinců budou zapomenuty. Obnovením a zrestaurováním tohoto místa se význam a půvab naopak ještě zvětšil. Bude připomínat dnešní i budoucím generacím urputný zápas stovek svérázných jedinců, kteří svou houževnatostí otevřeli bránu v severní části této rozsáhlé provincie Britské Kolumbie. Ne všichni odešli zklamáni. Nekteří tu zůstali do konce svého života okouzleni bohatostí přírodních krás. Těm a všem, kteří zde v této krajině žili a pracovali, patří náš obdiv a vděčnost.

Čest budiž jejich památce!

Jaromír Navrátil
Pitt Meadows - Canada

Matice svatohorská

Drazí krajané,

již druhým rokem pracuje na Svaté Hoře v Příbrami znovu obnovená Matice svatohorská. Jejím cílem je kromě duchovního růstu i činnost, směřující k zvelebování a rozkvětu tohoto krásného poutního místa. Proto se obracím na Vás, daleko od domova, abyste svojí pomocí a modlitbou pomohli v naší činnosti. Jsme vděční za jakýkoliv finanční dar, jsme vděční za jakoukoliv formu pomoci. Rovněž bychom byli šťastní, kdyby se z Vašich řad našli noví členové našeho sdružení. Děkujeme předem za Vaše dary, děkujeme za modlitbu.

Přikládáme přihlášku do naší Matice, obratem Vám bude zaslána veškerá dokumentace a stanovy, rovněž pak i akce, které se prostřednictvím Matice uskutečnily.

Přihláška:
Přihlašuji se za člena Matice svatohorské, se sídlem:
Římskokatolická farnost u kostela
Nanebevzetí Panny Marie
Příbram II - Svatá Hora
CZ - 26100
Czech republic - Europe

Jméno:
Příjmení:
Adresa:
telefon:
Datum narození (stačí pouze rok):
Podpis:
Datum:

Případné finanční dary, o které snažně prosíme, zasílejte laskavě na výše uvedenou adresu Římskokatolické farnosti, s heslem MATICE.
Náš e-mail: matice.iva@email.cz

Veškeré dotazy Vám zodpovíme obratem, pokud je budete směrovat na e-mailovou adresu.

Děkujeme Vám. Bůh žehnej všem lidem dobré vůle.

Mgr. Iva Klusalová
členka výboru Matice svatohorské

MLÁDEŽI

AHOJ!

Je to jeden z nejčastějších pozdravů. Dávno už mezi námi zdomácněl. Kdo však zná jeho původní význam? Málokdo dnes ví, že to byl starý námořnický pozdrav. Nápis **AHOJ** býval umístěn na přídi lodi. Je zkratkou těchto slov:

Ad HOnorem Jesu
Ke cti Ježíše

Také Tvoje plavba životem by měla směřovat k jedinému cíli: žít ke cti Božího Syna – Ježíše.

O tom se víc dozvíš v Písmu svatém - **BIBLI**, která obsahuje Boží slovo.

Co říká Bůh na tvůj život?

Svěř
minulost Božímu milosrdenství,
přítomnost Boží lásce
a budoucnost Boží prozřetelnosti !

Sv.Augustin

Biblické hádanky

1. Jakou barvu měla šňůra, kterou nevěstka Rahab uvázala na okno, aby označila svůj dům při dobývání Jericha?
a) karmínovou
b) olivovou
c) bílou

2. Při jaké činnosti provedl Gedeon poslední výběr svých bojovníků?
a) při nástupu
b) při táboření
c) při pití vody

3. Jakou zbraní pobil Samson tisíc mužů?
a) oslí čelistí
b) kyjem
c) mečem

4. Na kterou světovou stranu od Jeruzaléma je položen Nazaret?
a) sever
b) jih
c) východ
d) západ

5. Při jaké příležitosti se Herodes a Pilát spřátelili?
a) při Herodových narozeninách
b) při stětí Jana Křtitele
c) při souzení Pána Ježíše

6. Který evangelista popisuje vzkříšení mládence z Naimu?
a) Matouš
b) Marek
c) Lukáš
d) Jan

7. Co udělala Jairova dcera, když ji Pán Ježíš vzkřísil z mrtvých?
a) smála se
b) najedla se
c) poskakovala

8. O kterou část Ježíšova oděvu losovali vojáci pod křížem?
a) plášť
b) tuniku
c) spodní šat

9. Co měla ve znaku loď, na níž Pavel opustil Maltu a plavil se do Říma?
a) Neptuna
b) Pannu
c) Blížence

10. Jak se jmenovala hvězda, která spadla na zem při třetím troubení v Janově Apokalypse?
a) Orion
b) Pelyněk
c) Lucifer

Správné odpovědi: 1a,2c,3a,4a, 5c,6c,7b,8c,9c,10b

Navštivte Pálavu na jižní Moravě

Sluncem prozářená a pověstmi opředená Pálava o rozloze 82 km^2 byla vyhlášena v roce 1976 chráněnou krajinnou oblastí a v červnu 1986 došlo dekretem UNESCO k jejímu včlenění do mezinárodní sítě biosférických rezervací.

Pavlovské vrchy - Pálava na západ od Lednicko - Valtického areálu tvoří významnou dominantu krajiny. Patří k nejteplejším a nejsušším oblastem České republiky. Důvodem jsou především nízké hodnoty atmosférických srážek (do 500 milimetrů za rok) a také skutečnost, že se srážková voda rychle vsakuje do propustných hornin.

Pálavou je v hovorovém jazyce označováno místo, kde slunce prudce žhne a vypaluje zem, což je neobyčejně příléhavé označení pro celkový ráz Pavlovských vrchů, které tvoří osu chráněné krajinné oblasti. Strmé svahy Pavlovských vrchů se prudce zvedají od hladiny Novomlýnských nádrží. Na severovýchodní straně jsou završeny holými, téměř kolmými 50 až 80 m vysokými skalními stěnami. Bílé vápencové vrchy představují výraznou krajinnou dominantu jihozápadní části Slovácka.

Soška „Věstonické Venuše“ z Dolních Věstonic, asi 25 000 př. Kr.

Nejmohutněji působí útes Děvína s vrcholem Dívčí hrady, jihozápadně se zvedá bradlo Kotel, k jihu pokračuje plochá Stolová (nebo též Tabulová hora) s nadmořskou výškou 458 m. Ještě jižněji leží v polích drobné vápencové ostrůvky Kočičí kámen se zbytkem skalní stepi a Kočičí skála, kde je na malé ploše soustředěna značná část typické květeny Pavlovských vrchů. Severně od Mikulova vystupuje krasový vrch Turold, jedna z nejbohatších lokalit lesostepní flory (koniklec velkokvětý, třemdava bílá, dub sípák). Lom na jižní straně je významným paleontologickým nalezištěm.

Pálava je především známá vzácnými živočišnými a rostlinnými druhy, které známe jinak pouze ze subtropické oblasti. Květena Pálavy je silně ovlivněna zásaditými vápenci, které tvoří podloží, na němž se vyvinula step skalní. Na vápencových skalách, skalních stepích a řídkých lesostepích s dubem sípákem se vyskytují velmi cenné druhy rostlin a živočichů. Některé z nich z celé České republiky rostou jedině zde (např. písečnice velkokvětá), jiné zde na teplých vápencových půdách dosahují nejsevernějšího bodu svého rozšíření (např. šalvěj habešská). V dubnu zde bývá nejkrásněji: rozkvétají žluté hlaváčky jarní a žluté, či fialové kosatce nízké. Každý další týden přinese nové květy jiných barev, dokud slunce koncem června nepřipraví mělké půdy o poslední zbytek vláhy. Konec léta a časný podzim je opět ve znamení žluté a fialové barvy hvězdnice zlatovlásek a kvězdnice chlumné.

Z teplomilných společenstev jmenujme dále třešeň mahalebku, svídu dřín, kosatec nízký, diviznu brunátnou, hvozdík Lumnizerův a další. Z teplomilných druhů hmyzu zde mimo jiné žijí kudlanka nábožná, kobylka sága, pestrokřídlec podražcový a jasoň dymnivkový.

Chráněnou krajinnou oblast Pálavy tvoří celkem 5 základních biotopů. Jsou to říční niva, lesy pahorkatin, lesostep,

Typický pohled na krajinu jižní Moravy pod Pálavou s četnými vinohrady

step, skály a krasové útvary. Pálavskou CHKO netvoří jen proslulé Pavlovské vrchy, ale též méně známé lokality Křivé jezero a Milovický les.

V chráněné krajinné oblasti „Pálava“ jsou i četné vinice. Najdeme je jak na západních svazích Pavlovských vrchů (Bavory, Perná, Horní Věstonice), tak v severní části (Dolní Věstonice, Pavlov), rovněž při jižním ohraničení (Mikulov), ale i při okraji Milovické pahorkatiny (Bulhary, Milovice).

Chráněná krajinná oblast „Pálava“ zasahuje v blízkosti Nových Mlýnů i na území Dyjsko - moravské nivy. V rezervaci Křivého jezera se zachoval zbytek podpálavských luhů.

V dávné minulosti byl kraj pod Pálavou domovem lovců mamutů. Zde byla také nalezena soška Věstonické Venuše, která byla vytvořena před 25 000 lety. Pro nález sošky Věstonické Venuše a pro oblé a půvabné tvary kopců pověstmi opředené záhadné Pálavy, vysloužila si Pálava také poetické označení „Hora Venušina.“

Tomáš Přikryl
Česká republika

This, from a Canadian newspaper, is worth sharing:

America, the good neighbor

Widespread but only partial news coverage was given recently to a remarkable editorial broadcast from Toronto by Gordon Sinclair, a Canadian television commentator. What fellows is the M text of his trenchant remarks as printed in the Congressional Record:

"This Canadian thinks it is time to speak up for the Americans as the most generous and possibly the least appreciated people on all the earth.

Germany, Japan and, to a lesser extent, Britain and Italy were lifted out of the debris of war by the Americans who poured in billions of dollars and forgave other billions in debts. None of these countries is today paying even the interest on its remaining debts to the United States.

When France was in danger of collapsing in 1956, it was the Americans who propped it up, and their reward was to be insulted and swindled on the streets of Paris. I was there. I saw it.

When earthquakes hit distant cities, it is the United States that hurries in to help.

This spring, 59 American communities were flattened by tornadoes. Nobody helped.

The Marshall Plan and the Truman Policy pumped billions of dollars into discouraged countries. Now newspapers in those countries are writing about the decadent, warmongering Americans.

I'd like to see just one of those countries that is gloating over the erosion of the United States dollar build its own airplane. Does any other country in the world have a plane to equal the Boeing Jumbo Jet, the Lockheed Tri-Star, or the Douglas DC10? If so, why dont they tly them? Why do all the International lines except Russia fly American Planes?

Why does no other land on earth even consider putting a man or woman on the moon? You talk about Japanese technocracy, and you get radios. You talk about German technocracy, and you get automobiles.

You talk about American technocracy, and you find men on the moon - not once, but several times - and safely home again.

You talk about scandals, and the Americans put theirs right in the store window for everybody to look at. Even their draft-dodgers are not pursued and hounded. They are here on our streets, and most of them, unless they are breaking Canadian laws, are getting American dollars from ma and pa at home to spend here.

When the railways of France, Germany and India were breaking down through age, it was the Americans who rebuilt them. When the Pennsylvania Railroad and the New York Central went broke, nobody loaned them an old caboose. Both are still broke.

I can name you 5000 times when the Americans raced to the help of other people in trouble. Can you name me even one time when someone else raced to the Americans in trouble? I don't think there was outside help even during the San Francisco earthquake.

Our neighbors have faced it alone, and I'm one Canadian who is damned tired of hearing them get kicked around. They will come out of this thing with their flag high. And when they do, they are entitled to thumb their nose at the lands that are gloating over their present troubles. I hope Canada is not one of those."

Stand proud, America!

O tento článek, z kanadských novin, stojí za to se podělit:

Amerika, dobrý soused

Tento pozoruhodný komentář, byl sice rozsáhle vysílán, ale nebyla mu věnovaná dostatečná pozornost. Je od kanadského televizního komentátora Gordona Sinclaira. Následuje plný text jeho výstižných připomínek, jak jsou zachyceny v Kongresních záznamech:

„Jako Kanaďan, si myslím, že je na čase promluvit ve prospěch Američanů, jakožto nejštědřejších a pravděpodobně nejméně doceněných obyvatel na zeměkouli.

Německo, Japonsko a neméně i Británie a Itálie, byli vytaženi z trosek války Američany, kteří jim chrlili biliony dolarů a odpustili předešlé dluhy. Žádná z těchto zemí do dnešního dne nesplatila ani úrok ze zbývajícího dluhu Spojeným Státům.

Když byla Francie v nebezpečí zhrouceni v r. 1956, byla to Amerika, která ji podpořila a jejich odměna byla urážky a podvody v ulicích Paříže. Byl jsem tam. Viděl jsem to.

Když postihne zemětřeseni vzdálená města, jsou to Spojené Státy, které přispěchají na pomoc.

Na jaře letošního roku bylo 59 amerických obcí srovnáno se zemí tornády. Nikdo nepomohl!

Maršalův plán a Trumanova politika, pumpovaly biliony dolarů do rozvojových zemí. Nyní noviny v těchto zemich píší o Američanech jako o upadajících válečných štváčich.

Rád bych viděl alespoň jednu z těchto zemí, která jásá nad rozkladem Ameriky, aby vyrobily jedno letadlo. Má některá zem na světě letadlo rovnající se Boing Jumbo Jetu, Lockhead Tri-Star a nebo Douglas DC10? Když ano, tak proč s nimi nelétají. Proč všechny mezinárodní linky, kromě Ruska, používají americká letadla?

Jak to, ze žádná zem na světě, alespoň neuvažuje o vyslání člověka na měsíc? Mluvíme-li o japonské technologii, dostaneme rádia. Mluvíme-li o německé technologii, dostaneme automobily.

Mluvíme-li o americké technologii, dostaneme člověka na měsíc a bezpečně zpět na zem.

Mluvíme-li o skandálech, Američané je vystaví do výkladních skříní, aby se každý mohl podívat Ani vojenští zběhové nejsou přísně stiháni. Jsou v našich ulicích a většina z nich, pokud neporušují kanadské zákony, dostávají americké dolary od mámy a táty z domova a tady je utrácejí.

Když se železnice ve Francii, Německu a v Indii věkem rozpadaly, byli to Američané, kteří je přebudovali. Když se rozpadly železnice Pennsylvania Railroad a New York Central, nikdo jim nepůjčil ani starý služební vůz. Obě jsou stále rozbité.

Mohu 5000 krát říci, kdy Američané přispěchali na pomoc jiným lidem v problémech. Můžete říct aspoň jedenkrát, kdy kdo přispěchal na pomoc Američanům? Nemyslím, že ani při zemětřesení v San Francisku přišla cizí pomoc.

Naši sousedé všemu čelili sami, a já jsem jeden Kanaďan, který je proklatě unavený poslouchat, jak do nich každý kope. Jistě se i z tohoto dostanou s vysoko vlajícím praporem. A až se to stane, mají plný nárok na to, aby ukázali dlouhý nos těm zemím, které se radují z jejich současného problému. Doufám, že Kanada nebude jedna z nich." **Ameriko stůj hrdě!**

HLASY NÁRODA VOICES OF THE NATION Čtrnáctidenik České katolické misie v Chicagu – Vydává Česká katolická misie při farnosti Panny Marie Svatohorské, 2414 S., 61st Ave., Cicero, IL. 60804. Published bi – weekly by: Czech Catholic Mission at Our Lady of the Mount Parish, 2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: czechmission@designtrax.com Řídí – Editor: Fr. Dušan Hladík s redakční radou. Application to mail at periodicals postage rates is pending at Chicago, IL. POSTMASTER: Send address changes to: HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (25 čísel) Subscription prices per year (25 issues): USA $35, Canada $38, Cizina $40, letecky + $30. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

Opava, an Enduring Heart of Disputed Province

The town of Opava lies at the confluence of two rivers, Opava and Moravice. For several centuries it remained a territorial center of the "Austrian Silesia." A settlement was first established here in the 10th century under the protection of a moated fortress by a Slavic tribe of Holasiči. In the late 12th century a large number of German merchants from Lower Saxony was attracted here due to the favorable location. A solid ford across the Opava River accessed the Amber Trail, which linked the Baltic Sea to the trade route leading to the Adriatic Sea. In 1224 Opava was raised to the status of a town, prospering under the protection of the Order of Teutonic Knights. Toward the end of the 13th century Mikuláš Opavský (Duke Nicholas II.), an illegitimate son of King Přemysl Otakar II., obtained the Opava region as fiefdom. He became a founder of the adjoining eastern branch of the Přemyslide dynasty, which ruled the Opavsko territory until the 1460's. In 1318 Opava became the capital of the Duchy of Troppau, which seceded from Moravia and became part of Silesia (Slezsko).

During the Thirty Year War Opava was plundered by the Danish and Swedish troops. In 1742, after their ignominious defeat in the war with Prussia, the Habsburgs were forced to give up the larger part of Silesia, but Opava remained an administrative capital of the reduced Duchy of Troppau, within the empire, as the "Austrian Silesia."

The Congress of Opava took place in 1820, when the representatives of European monarchies, victors over Napoleon, met here: the czar of Russia, the king of Prussia, the emperor of Austria and the delegates of France and Great Britain. This "Holy Alliance" met here to thrash out a common policy towards the revolutionary stirrings of post-Napoleonic Europe. After World War I., in 1918, this remaining part of Silesia was incorporated into the newborn Czechoslovak Republic. The population, though predominantly German, contained large numbers of Czech and Poles, an ethnic mixture typical of the region, and one which caused constant territorial disputes. In 1920, after a few bloody encounters, the young state of Czechoslovakia lost part of Těšín to Poland, gained part of Hlučín from Germany, and, in 1928, Silesia was integrated with Moravia.

In 1938, by the infamous Munich Agreement, this "Czech Silesia" was annexed to the "Reichsgau Sudetenland." Toward the end of World War II. Opava suffered much damage during the ferocious battles over the control of the city. At the end of the war the town's large German population was expatriated and the Silesian territory was referred to merely as „northern Moravia." Finally, in 1993, after the separate republic of Slovakia was established, Silesia once again became recognized as the third, albeit the smallest of the three provinces of the Czech Republic. In the official escutcheon of the republic. Silesia is represented by the black eagle, an ancient symbol of that province.

The ground plan of today's historical center of Opava was designed between the 12th and 15th centuries around three open markets, today known as Horní a Dolní náměstí (the Upper and Lower Square) and the former „Dobytčí trh" (cattle – market), now called Masaryk Street. The center of the Upper Square is dominated by the 236 ft high Municipal Tower („Hláska") built in 1618, rising above the Town Hall. Directly opposite this historical building is the Neo-Baroque Bezruč Theater of 1882. There are also a few well preserved original burgher houses, licensed as mini breweries in the 16th century. In addition to these houses, there are also several ostentatious palaces of nobility in Opava, built in the 18th century, such as the „Sobkův palác" and „Blücherův palác", both on Masaryk Street. Behind the Bezruč Theater is the red brick church of the Assumption of Virgin Mary built between 1360 and 1370 in north German Gothic style (the interior was remodeled in the Neo-Baroque style during the 18th century). On the Lower Square stands the late 17th century Baroque

Opava's Cathedral
of the Assumption of Virgin Mary

Jesuit Church of St. Adalbert, next to an 18th century Jesuit College where the Silesian Diet (Parliament) used to meet. A short distance from here down Masarykova třída is the Gothic Minorite Church of the Holy Ghost, the burial place of the Silesian Přemyslides and the Dukes of Troppau. Again, as in case of so many Gothic structures, this church underwent a Baroque remodeling in the 18th century. According to local tradition, Ludwig wan Beethoven was present here in 1811 for the performance of his C Major Mass (opus 86). A short walk from the town's center, along Komenského street is the Silesian Land Museum (Slezské zemské muzeum) established in 1814, allegedly the oldest museum in the Czech republic. Based on the size of its collections, it ranks third in the entire country.

Since the 30th of May 1996 Opava has become a bishopric under the jurisdiction of Bishop František Lobkowicz, a recent visitor of the Chicago area.

Czech compatriot

Photo on back page:
The Town Hall in Opava

největší vliv na duši bratra Maxmiliána, byl beze sporu páter Štěpán Ignudi, rektor od r. 1916.

Rodem byl Janovan, duchem Říman a jeho láska k papeži neznala žádné výhrady, jeho obhajoba práv Církve nesnesla žádné vytáčky a jeho protizednářský zápal nepřipouštěl žádnou slabost.

»Že páter Maxmilián později zaměřil všechnu svou činnost a své dílo na úctu k Neposkvrněné a rozšíření své »Armády« pro obrácení všech nepřátel Církve a hlavně zednářů - píše Mons. Josef Palatucci, biskup v Campagni a kdysi spolužák Maxmiliána Kolbeho v římské koleji Seraficum - se vysvětlí skutečností, že mezi rektory naší římské mezinárodní koleje byl páter Štěpán Ignudi, představený studentů, který tento úřad zastával dvakrát a který nás chovance vychovával v duchu vyloženě římském, ve velké příchylnosti k Svatému Otci a v duchu boje proti zlu, hlavně proti zednářství.«

Zajisté, Maxmilián Kolbe zaměří svou činnost a své dílo na úctu k Neposkvrněné a bude tak sledovat hlubokou brázdu, kterou vyorala v jeho duši silná osobnost pátera Ignudiho. Ale první setkání - smíme-li to tak nazvat - bratra Maxmiliána s Neposkvrněnou se uskutečnilo dva roky před tím, než páter Ignudi byl povolán řídit onu kolej. A bylo to setkání dojemné a zároveň rozhodující, naplněné prostým jasem a přitom prostoupené hlubokou vírou. Mluvíme o »prvním setkání« s Neposkvrněnou, poněvadž je-li pravda, že se Maxmilián zasvětil Matce Boží už od svého dětství, je také pravda, že v Polsku až do r. 1914 byla přesvatá Panna vzývána s titulem Matka Boží, Sedmibolestná anebo Královna, zatímco v polské řeči ani neexistoval vhodný a dostačující výraz, který by vyjadřoval mimořádnou výsadu Neposkvrněné.

A zde jedna událost: bratr Maxmilián vážně onemocněl. Na palci jeho pravé ruky mu narostl jakýsi vřed a vydatně hnisal. Úsudek kolejního lékaře byl zdrcující: Je třeba operace. Hned zítra. Amputace prstu. Byl to krutý výrok pro budoucího kněze. U oltáře by bylo vidět, jak mu chybí prst tak nutný, aby mohl držet posvěcenou hostii. Ale bratr Maxmilián se odevzdal do Boží vůle bez jakéhokoliv naříkání, bez slovíčka odmluvy.

Večer ho navštívil páter rektor, kterým tenkrát byl páter Bondini.

»Také já jsem měl podobnou nehodu - vypravoval - před mnoha a mnoha lety. Mohl jsem mít tak asi dvanáct let. Pamatuji si, že jsem bolestí pištěl jako mladý dravec. Vřed jako ten tvůj a kost mně zahnívala. Ovšem můj vřed byl na noze, ne na ruce. Ale také o mně lékař prohlásil, že je nutná amputace. Byl to výtečný lékař, ve svém oboru se vyznal znamenitě, ale neznaboh, až to praštělo. Moje matka se nechtěla smířit s tím, že bych měl jít pod nůž, to je přirozené. Tedy lékař si zavolal několik kolegů na poradu. A ti mu jen potvrdili jeho rozsudek. Nedalo se podle nich nic dělat, než se svěřit chirurgovi, a to co nejdříve, hned zítra. Ale jakmile lékaři odešli, maminka s rázností, jak to dovedou jen maminky, mně sundala obvaz, umyla mně nohu mýdlem a pak mně dala obklad s lurdskou vodou. Zanedlouho nato jsem usnul bez bolesti, spal jsem klidně celou noc a druhý den ráno jsem cítil, že jsem uzdraven. Když přišel lékař, aby mě odvedl ke svému příteli chirurgovi a matka mu řekla, co se stalo, začal nadávat na pověry bigotních ženských a na sugesce

ubohých dětí. Ale jakmile mně sundal obvaz, spatřil, že z chodidla mé nohy vychází kousek shnilé kosti. Semtam zabručel nějaké vědecké vysvětlení, alespoň tak se mně to zdálo podle nesrozumitelných výrazů, kterých používal. Zřejmě se snažil nějakým způsobem vysvětlit tak nápadně náhlé rozuzlení mé nemoci. Po nějaké době jsem se dozvěděl, že onen lékař byl tak přesvědčen o mém zázračném uzdravení, že se obrátil a svým nákladem dal postavit kostel. Jo, jo, tak se to všechno udalo. Nic jiného ti neřeknu. A abych nezapomněl, mám tu v kapse lahvičku s lurdskou vodou. Dám ti ji na stolek ...«

Pak odešel. Následujícího jitra lékař koleje »Seraficum« vešel do pokojíku bratra Maxmiliána, aby ho připravil na operaci.

»Pane doktore - řekl nemocný - myslím, že mám lék, který by mě mohl uzdravit bez řezání. Prosím, nechtěl byste ho použít?«

Lékař se podíval na lahvičkou, na kterou mu bratr Maxmilián ukázal, pochopil bez jakéhokoliv výkladu, oč jde, a poněvadž to byl věřící křesťan, ochotně a rád přiložil obklad, i když byl přesvědčen, že tu musí zasáhnout operační nůž.
»Počkáme tedy do zítřka« - řekl a odešel.

Ale druhého dne musil konstatovat, že operace není nutná. Stačilo několik převazů a palec se úplně zahojil.

To bylo první setkání bratra Maxmiliána Kolbeho s neposkvrněnou Pannou lurdskou. A po tomto setkání následovalo mnoho událostí, v nichž se projevil jeho apoštolský zápal. Používal každého poznatku získaného studiem a všech svých vědeckých schopností, aby zahanbil nevěrce, se kterými se rád pouštěl do rozhovoru, ať to bylo ve vlaku nebo na ulici.
Snad to stojí zato vypravovat dvě nebo tři takové příhody.

Jednoho dne v samém středu Říma bratr Maxmilián zaslechl, jak význačná osobnost politického života chrlila celou kanonádu obviňování na papeže a na Církev. Bez říkání se vmísil do rozhovoru - pro něj to bylo jako pozvánka na svatbu - a diskutoval s takovým zápalem a s takovou přesvědčivostí, že nakonec onen význačný nadutec, rozmrzelý nad tím, že všechny šípy, co vytahoval ze svého protiklerikálního toulce, se mu lámaly, se na něj rozkřikl: »A nyní už dost, chlapečku! Já vím dobře, co říkám. Mám doktorát z filosofie!«

»Také já mám doktorát z filosofie,« odpověděl mu bratr Maxmilián. Onen vytřeštil oči na toho fráterika, nehádal by mu ani šestnáct let. Ale doktorát je doktorát, tak si myslil, a mezi kolegy musí být korektnost ...

A tak dialektický zápas pokračoval s větší uhlazeností, ale také s větší přesností, až se onen knězožrout dostal do úzkých. »Potom ztichl, jako by chtěl o tom ještě uvažovat,« tak vypravuje páter Pal, který byl svědkem tohoto jedinečného zápasu.

Jindy bratr Maxmilián, když se vracel se svým spolužákem do koleje Seraficum po návštěvě basiliky svatých Apoštolů, potkal skupinku tehdejších »teddy-boys«, kteří se bavili tím, že pronášeli hnusná rouhání proti Madoně. Hned mu vyhrkly slzy z očí, vrazil mezi ně a postavil se uprostřed nich. »Proč působíte bolest přesvaté Panně? Proč to vůbec děláte?« tak se jich ptal lítostivě. A oni svým sarkastickým římským žargonem mu odpověděli, že si musí na někom schladit žáhu. Zatím

spolužák tahal Maxmiliána za hábit, aby ho odtamtud odtáhl, dříve než oni výrostci něco podniknou »via facti«. Ale ne, bratr Maxmilián tu stál pevně jako skála a neustoupil. Stále jim domlouval, až se mu podařilo dostat od každého z nich slib, že se už nebudou rouhat. Jen tak opustil kolbiště.

Jindy zase bratr Maxmilián navrhl svému druhu, jako by to bylo něco docela samozřejmého, aby ho doprovodil do Palazzo Verde (Zeleného domu). Pro toho, kdo to neví, Zelený dům byl tehdy sídlem zednářů. Mladý Polák chtěl vtrhnout do pevnosti nepřátel Církve a dokonce obracet jejich velmistra.

Přednášky pátera Ignudiho a trapné divadlo, které spatřil na náměstí sv. Petra - když při příležitosti dvou-setletého výročí zednářství, povykující zástup mával praporem s nápisem: Ve Vatikánu musí panovat satan a papež bude jeho sluhou, a předváděl rouhavé výstupy pod okny Svatého Otce - to všechno napínalo křečovitě jeho rozhodnost jednat.

Jeho spolužák souhlasil, ale když oba žádali o dovolení pátera rektora, vyčetli ihned z jeho dobráckého pohledu, že jejich poslání uvízlo na mělčině hned na počátku.

»Ano, samozřejmě, také já si přeji, aby se velmistr obrátil, - řekl páter rektor - ale váš plán je předčasný. Nemyslíte, že by bylo lépe zatím se hodně modlit za obrácení zednářů?«

»Dobře tedy, začneme se modlit,« řekl bratr Maxmilián svému příteli, sotva vyšli ze dveří a zavedl ho do kaple.

Úplně podle stylu Maxmiliána Kolbeho: bezprostřední rozhodnutí v naprosté poslušnosti. Ne zítra, ale dnes. Ne po troškách, ale všechno.

Tyto události, které jsme tu jen tak namátkou podali, jsou výňatky z domácí kroniky. Ale za římského pobytu tohoto prostého syna zotročeného Polska se mělo uskutečnit něco, co mělo historický význam nejen pro jedinou zemi, nýbrž pro celý svět: založení Armády neposkvrněné Panny, která vystoupila na scénu křesťanstva jako jedno ze hnutí, které dostalo význačnou úlohu v moderních zápasech Církve. Ale o tomto hnutí bude řeč v další kapitole.

Zatím stačí, když povíme, že 28. dubna 1918, zatímco dosud hřměla děla na různých frontách první světové války, v chrámu sv. Ondřeje della Valle byl Maxmilián Kolbe vysvěcen na kněze.

Den nato sloužil svou první mši svatou v kostele sv. Ondřeje delle Fratte, u zázračného oltáře, kde v r. 1842 se zjevila svatá Panna židu Alfonsu Ratisbonne a proměnila ho z divokého vlka v tichého beránka.

Ještě patnáct měsíců a páter Maxmilián se vrátil do Polska. Den předtím dosáhl doktorátu v teologii a den nato už byl ve vlaku, který ho měl dovézt do vlasti.

V registrech koleje Seraficum u postupného čísla 277 zůstaly a zůstanou tyto krátké řádky, zapsané tachovským stylem páterem Štěpánem Ignudim, které připomínají jeho římský pobyt: »Maxmilián Kolbe z haličské provincie. Vstoupil 29. října 1912. Vysvěcen na kněze 28. dubna 1918. Dosáhl doktorátu filosofie na papežské universitě Gregoriáně. Doktorátu teologie dosáhl v této koleji (22. července 1919). Odjel 23. července 1919. Svatý mladík.«

První krůčky podle zachovaných dokladů

Tábor Osvětim, 14. srpna 1941.

V nemocničním baráku zařinčel telefon.

»Haló!«

Chtěli mluvit s doktorem Bochem.

Napřímený do pozoru ve svém bílém plášti se sluchátkem u ucha doktor Boch poslouchal pozorně a nehnul ani brvou. Potom řekl: »Jawohl!« a odebral se ke skleněné skříňce, kde byly na přihrádkách uloženy lékařské přístroje. Otevřel skříňku, vyndal čtyři stříkačky s nepravidelnou hubičkou, kterých se používá při endovenósních injekcích, a do každé zapustil jehlu dobře sterilizovanou. Pak odešel k lavici, na které stálo pěkně v řadě několik bachratých nádob, opatřených různými štítky a obsahujících různobarevné tekutiny. Odňal zátku jedné nádoby, na které bylo bílými písmeny napsáno »fenolová kyselina«, ponořil do jasné tekutiny čtyři jehly, jednu po druhé, a opatrně posunoval písty, až všechny čtyři stříkačky byly plné. Pak si je vějířovitě podržel v levé ruce a pravou rukou uchopil se stolu červenou gumičku na zastavení krve, plácnul si s ní o stehno, jak dělávají s bičíkem jezdci na koni a dal se na cestu k bunkru hladu.

Tam pomalá agónie pátera Maxmiliána trvala už tři týdny.

Neuvěřitelné! Tři týdny ... jednadvacet dní ...! Bez kousku chleba, bez kapky vody, nahý v tmavé tmě páchnoucí podzemní cely, zavřené železnou branou, po dlouhých měsících utrpení pod karabáčem pochopů, po měsících vysilující námahy nucených prací, páter Maxmilián Kolbe doposud žil se svými potrhanými plícemi!

V těchto hrozných jednadvaceti dnech jeho druhové, nevinně odsouzení s ním od Lagerführera Fritsche, aby nejhroznějším trestem pykali za útěk z koncentračního tábora jakéhosi vězně, už zemřeli jeden po druhém, takže - jak bude vypravovat po mnoha letech jediný polský svědek tohoto příšerného mučení, vězeň Bruno Borgoviec, tajemník, tlumočník a hrobník bunkru - »na konec třetího týdne zbyli jedině čtyři, mezi nimi páter Kolbe«.

Ostatní tři už několik dní neodpovídali, neviděli, neslyšeli. Leželi na studené cementové podlaze, kostlivci umoření naprostým nedostatkem výživy, jejichž hrudní koše sotva se zdvihaly posledními dechy života.

Páter Maxmilián poslal každému jednotlivě ještě poslední pozdrav, dokud nezhasl v jejich mysli poslední paprsek vědomí, tak jako zdravil své ostatní druhy, kteří se už před tím odebrali na věčnost. Zdravil je svým jasným pohledem, zanechal v jejich očích jako poslední obraz svůj sladký úsměv a pak je provázel k prahu věčnosti tak, jak nyní doprovázel tyto tři poslední svými vroucími modlitbami k neposkvrněné Panně, k své krásné »mamuši«, která - jak byl přesvědčen - volá už také jeho. A pak mu odevzdá konečně rudý věnec, který mu slíbila před tolika lety, když byl ještě chlapcem, v dalekém kostelíku v Pabianicích, tam nedaleko Lodže.

Nemohl mít o tom žádné pochybnosti: i jeho hodina je už nablízku. Po několik dní už se neudržel na nohou, ani nemohl vydržet na kolenou. Zůstal sedět opřený zády o drsnou stěnu, s tváří obrácenou k železné brance.

